

ANNA HÁROM LÁNYA



Finta Kata

Finta Kata

Anna három lánya

Szerzői kiadás, 2010

TARTALOM

Temetés
Az otthon
Tragédia
Apa rokonsága
Gimnáziumi évek
Múlik az idő
Mindenszentek
Első szerelem
Az első bál
Petra házassága
Ildikó, Anna barátnője
Jelentkezik az első unoka
Óvónőképző
Anyai aggodalmak
Második unoka
Betegség
Hűtlenség
Unokák
Lyuk a fürdőszobán
Szalonnasütés
Döntés
Megyek Amerikába!
Egy év múlva
Véletlen találkozás
Új állásban
Anna távoli unokái
Barátság
Váratlan fordulat

Anna három lánya

Temetés

ÁLLNAK A SÍRGÖDÖRNÉL, – kisírt szemel, meggyötört fiatal édesanyjukhoz szorosan simulva. Anyjuk fekete gyászruhájában, sápadt arcán gyötrelem és félelem, szemei már szárazak, elsírt könnyeiről kivörösödött arca árulkodik. Kezét kalapjához emeli, a langyos tavaszi szél által meglebbentett fátylát igazítja helyére. Erős vállai meggörnyedve, a fájdalomtól mintha nehéz életének egész súlyát hordaná a hátán.

Anna három tizenéves kislányával áll a barátok, ismerősök karéjában, akik megjelentek a tragikus körülmények között véget ért családapa temetésén, hogy részvétüket, együttérzésüket kifejezzék az asszonynak, aki súlyos események után elveszetten, reménytelenül tekint le a mélybe, immár koporsóban fekvő férjére, aki önkezével vetve véget életének, búcsúszavak nélkül hagyta itt a családját. Szomorúan néz kedves lányaira, akik életkorukhoz igazán nem illő, mélyfekete ruhában állják körül anyjukat, szorosan fogják a kezét, attól tartva, nehogy elhagyja őket.

A kisváros temetőjében a délutáni napsugár fénye átszűrődik az illatozó akácfák lombjai-virágai közül, ma-

darak vidám raja zengi mindennapos dalát, nem törődve a gyászolók hangulatával.

Az egyszerű szertartás lassan végefelé közeledik, hiszen a katolikus vallás előírásai szerint nem jár egyházi temetés annak, aki nem természetes hallállal, hanem saját akaratából, önkezeivel vet véget életének. Egy ismerős fiatal lelkész mondja el az imát a koporsónál, akit az asszony fölkért rá.

„Könyörögjünk. Isten, kinek sajátja mindenkor az irgalmazás és bocsánat, alázatosan könyörgünk Máté szolgád lelkéért, akit ma az életből kiszólitottál: hogy ne engedd őt az ellenség hatalmába jutni, s ne feledkezzél meg örökre róla; hanem a szent angyalok fogadják őt s vetessék a paradicsomi hazába, hogy mivel benned reménylett és hitt, ne jusson a pokol büntetésére, hanem nyerje meg az örökké tartó örömeit.”*

Az özvegy áll, szemével mereven a széltől lobogtatott gyertyalángokra tapadva, száját keményen összeszorítva nézi, hogyan hullanak a koporsóra a rögök, örökre elválasztva őt élete párjától. Lányai kezét szorosan tartva, egy-egy szál virággal együtt, tétova léptekkel közelítenek a sírgödör felé, és néma szavakat rebegve dobják le a mélybe a férjre és apára, aki magára hagyta őket rettenetes félelmükkel.

Miután a fiatal pap szenteltvízzel hinti be a koporsót, elsőnek indul a gyászoló családhoz részvétét nyilvánítani. Egyenként megfogja kezüket, vigasztaló szavakat intézve hozzájuk. Utána a kisváros lakói sorban járulnak eléjük, hogy kifejezzék együttérzésüket.

* Idézet a Magyar-latín MISSZÁLE-ből (Szent István-Társulat kiadása).

Vége a szertartásnak, elfogynak az ismerősök, már csak az érintett két család marad a színes koszorúkkal borított friss sírhant közelében. Az öngyilkos férj hozzátartozói elkülönülten, az ellenkező oldalon álltak a temetés alatt, nem tudni miért, ezzel is kinyilvánítva gondolataikat, mintha az özvegyet okolnák a történetekért. Aztán lassan elindulnak előbb a férj rokonsága, majd az özvegy, három lányával és nagynénjével, otthagyva az elcsendesedett sírkertet.

Taxi állt a temető kapujánál, vezetője ott várakozott rájuk. Amint megpillantotta őket, kinyitotta a Lada hátsó ajtóit, udvariasan segítette a négy nő elhelyezkedését, így indultak haza, elárvult otthonukba. Egyedül az asszony keresztanyja maradt a szomorú családdal.

Az otthon

A KÉTSZINTES LAKÁS az új városrészben épült, a települést két részre osztott vasúti síneken túl. Még szinte be sem fejeződött az építkezés, épp elég munka vár arra, hogy teljesen elkészüljön az otthonuk, de már beköltözhetnek, mivel a földszinten a konyha és mellékhelyiségek, egy nagy nappali, a félemeleten két kisebb hálószoba már lakható állapotba került.

Az özvegy elgondolkodva nyitotta ki a ház kapuját, majd a bejáratí ajtót. Szemében könnyek gyűltek, amint átlépte a küszöböt. Eszébe jutott, hogy mennyi áldozat, utánjárás, és munka kellett hozzá, hogy végre saját, kényelmes otthonuk legyen. És ezután már minden, de minden feladat rá, egyedül őrá hárul: a ház befejezése, az udvar, a kiskert betelepítése a lányok felnevelésének, taníttatásának minden gondjával...

Korábban szűkös, földszintes, nyirkos udvari lakásban éltek, közel a város központjához, ott jöttek világra a kislányok. Nagy áldozatok árán sikerült kölcsönössel, rengeteg munkával, sok-sok lemondással elérni, hogy álmuk valóra váljon, és végre az elképzelt ház, a megálmodott otthon építését elkezdjék. Az igazsághoz hozzátartozik az is, hogy emiatt a házaspár többször is összeszólalkozott. Anna mindent megmozgatott, hogy álma megvalósuljon, ezért állása mellett mindenféle különmunkát keresett magának. Az is előfordult, hogy a közeli iskolában télen a kazán fűtését, és a takarítást is ellátta, úgy gyűjtögette össze apránként a nagy kiadások fedezetét. A férj viszont természeténél fogva félénk, túlságosan borúlátó beállítottsága miatt ódzkodott ettől a nagy lépéstől, és állása mellett alig vállalt még az építkezéssel járó gondokból is valamit.

Amikor Anna gondolatban idáig jutott, elhessegette lelki szemei előtt megjelenő képeket és behívta Zsófikát, a keresztanyját, aki felnevelte őt, és kislány korától anyja volt édesanyja helyett is. Mindig úgy gondoskodott róla, mintha saját gyermeke lenne; szeretetben nőtt fel a közeliében, amiért mindig hálás maradt neki, és ezt igyekezett mindig ki is fejezni, amikor módja nyílt rá.

Most is azonnal eljött hozzájuk, amint Máté szörnyű tettéről értesült, s mellettük áll, hogy segítse őket a nehéz napok gyötrelmein. Zsófica közel a hatvanhoz is, jó erőben van, derűs, kedves asszony, aki most leemeli kissé őszülő haját eltakaró fekete kalapját, leveti gyászos ruháit, majd házi köntöst ölt magára. Gondoskodásával igyekszik a család szomorúságán enyhíteni. A nappali szobában – mintha idegenek volnának – tétován várakoznak mindnyájan, ahonnan nagy üvegezett ajtó nyílik a

verandára, ezen túl is, az egész fal üvegezett ablakain át a délutáni nap sugarai barátságossá teszik az otthonosan berendezett tágas szobát. Egyik oldalt fehér gyapjútakaróval borított kényelmes heverő foglalja el a falrészt, előtte kicsi asztal, oldalt két fotellel. Szemben egy, valamikor jobb napokat látott, faragott szekrény, üvegezett ajtókkal, ahol étkészleteket, poharakat tartanak. A szoba közepén nagy családi asztal, körberakva kényelmes karosszékekkel.

Zsófia siet a konyhába, kinyitja a hűtőszekrényt, ásványvizet, a szekrényből poharakat, tálcát tesz a terített asztalra.

– Gyertek, üljetek le, igyunk egy pohárral, aztán elkészítem a vacsorát. Addig öltözzetek át ti is kényelmes ruhába.

Anna zsebkendővel a szemét törölgetve közeledik felé, szeretettel öleli át. – Mi lenne velünk, ha te nem volnál nekünk? Igaz, a temetésen sok ismerős és barát megjelent, de most nélküled itthon teljesen magunkban lennénk. Nem lehetek neked eléggé hálás, amiért ilyen szeretettel gondoskodsz rólunk. – Szorosan ölelve keresztanyját, arcon csókolja.

– Egy szót se erről. Nekem annyira természetes, és örülök, ha veletek lehetek. Csak nem hagyhatnálak benneteket magatokra ilyen bajban... Egy perc nyugtom nem volna tőletek távol.

A kislányok sorban hozzásietnek, mindenki ad egy-egy puszit Zsófi néni arcára. Aztán szófogadóan vonulnak átöltözni, ki-ki a szobájába, majd szokásukhoz híven segítenek a terítésnél, asztalra hordják az étkezéshez szükséges kellékeket.

Zsófi közben fölszeleteli az előre elkészített sültet, tálalja a salátákat, kenyeret szeletel, mindezt a lányok viszik a szobába, míg Anna magábaroskadva ül a nagy asztal mellett, és nem tudja, mit kezdjen magával...

Túlzás volna azt állítani, hogy jóízűen, de kényszerezetten hozzákezdenek a vacsorához, amikor már Zsófi is leült melléjük, mindnyájukat noszogatva, hogy egyenek valamit, mert hiába minden, éhezéssel semmit sem lehet megoldani, ami már megesett, azt nem lehet meg nem történtté tenni.

Anna törölgeti a szemét, és mindig azt ismételgeti: Miért? Miért tetted ezt velünk, Máté? Mi történt egyszerre, hogy szótlannul, búcsú nélkül hagytál itt bennünket?

Vacsora után még sokáig ültek hosszú hallgatásba burkolózva, miközben Zsófi helyet készített az asztalon, majd sorban elővarázsolta az édességeket, a lányok kedvenc süteményét, végül a torta is asztalra került. Mindnyájan szeretik az édességet, most mégis alig csipegettek belőle, – arcukon bánattal tekintettek a semmibe, mintha valahonnan gyógyírt várnának fájdalmukra.

Csendben együtt mondták el az asztali áldást, aztán a zűrös-szomorú nap fáradalmaitól ellankadva, a lányok elköszöntek, és visszavonultak az emeleti hálósobájukba. Sokáig egyikük sem tudott elaludni. Csendben, döbbenten gondoltak a tragédiára, szemük előtt mindig megjelent az a kép, ahogyan apjukat meglátták a pincében – aki képes volt búcsú nélkül itthagyni őket – felakasztva magát az egyik gerendára. Rettenet ült ki arcukra, amikor eszükbe jutott; most is hallgattak, nem beszélgettek, de ez a kép állandóan, egyre előttük lebegett...

Anna a nappaliban ágyazott magának a széles heverőre, a másik emeleti hálót Zsófikának rendezték be, aki hosszabb időt tölt majd náluk.

Mielőtt Zsófiكا elvonult volna, a két nő lefekvés előtt helyet foglalt az öblös karosszékekben, majd a szomorú eseményt elevenítették föl.

Tragédia

ZSÓFIKA KEZÉBEN tálcát egyengetve ül le a teázó asztal mellé, félédes Martinit tölt két nagy, citromszeletekkel díszített pohárba. Megfogja Anna kezét, megsimogatja, igyekszik mély gyászából kizökkenteni, aki mereven tekint maga elé. Megérti szomorúságát, tudja, milyen megrázó eseményeket kellett átélnie, és azt is, milyen nehéz idő vár még rá, magára maradv a lányok felnevelésének minden gondjával.

Éjszakába nyúlóan beszélgettek az elmúlt esztendőkről. Máté külsőleg jóvágású, magas, barnahajú férfi, fekete szemekkel, azt ugyan nem lehetett róla elmondani, hogy sportos, inkább sovány, beteges alkatú volt. Mindig szeretett divatosan öltözködni, s ha valahol megjelent, mindenütt jó benyomást keltett csendes, szerény modorával.

Zsófiكا házasságuk kezdetétől magabazárkózott embernek ismerte, arra azonban sosem gondolt, hogy amit tett, nem természetes következmény, hanem beteges hajlamából eredt. Nem első eset, amit most tett. Csak néhány éve, amikor egy alkalommal megpróbálta eldobni az életét; akkor is csak a véletlen mentette meg. Anna vette át a szót.

– Akkor ugyanis épp’ jókor érkeztem haza az irodából, Máté kabátja a fogásra akasztva, de őt sehol nem láttam.

Benyitottam a hálósobába, ágyban fekvé, furcsán rángatózva találtam. El se tudtam képzelni, miért feküdt le ilyen korán, világos nappal? Szemei lehunyva, azt hittem, alszik, de hiába próbáltam ébresztgetni, nem reagált semmire, sápadt arcát megveregetve sem akart magához térni. Rémülten vettem észre az ágya előtti üres poharat és a gyógyszeres dobozokat... Az ájulás környékezett, amikor eszembe jutott, hogy a mentőket kell hívnom. Talán tíz perc se telt el, amikor csöngettek. Bevezettem őket a szobába, nem vártak magyarázatra, azonnal megállapították nála a gyógyszer-mérgezés jellegzetes tüneteit. Hordágyra fektetve, a mentőautó riasztóját bekapcsolva siettek a kórházba.

Sokáig élesztgették, gyomormosást kapott, utána depressziós állapota miatt hosszú órákig nem tért magához. Másnap, amikor meglátogattam, még mindig olyan állapotban találtam, hogy alig ismert rám; hónapokig kezelték súlyos depressziója miatt. Akkor tudtam meg, hogy családjukban nem első eset, ami vele történt.

Állapota csak lassan kezdett javulni, nagyon hosszú idő után foglalhatta el ismét a munkahelyét. Azonban az állandó borús hangulata ezután sem változott. Ismerőseinek, munkatársainak is feltűnt a zárkózott magatartása, nem szeretett társaságba járni, nem barátkozott senkivel, sosem nevetett, amikor mások jókedvűek voltak, vagy vicceket meséltek egymásnak.

Itthon a kislányok szeretettel vették körül, igyekeztek kedvében járni, de nem oldódott fel, mindig rossz hatással volt a családra bánatos arcával, kellemetlen hangulata miatt. De mit tehettünk ellene? Megszoktuk.

Munkáját ugyan elvégezte, de állandóan valami bizonytalanság és lassúság jellemezte tevékenységét. Otthon,

amikor csak tehettem, lehetőleg elhúzódtam mindentől, nem szerettem a ház körül dolgozni, pedig az öttagú család ellátása éppen elég munkát jelentett volna mindkettőnk számára. Aztán egy kis fizikai mozgás, erőpróba jót tett volna a kedélyállapotára is. Éreztem, tudtam, hogy minden gond egyedül rám hárul, ezért igyekeztem szépszerével rávenni, hogy vegye ki részét a ház körüli feladatokból, de jóindulatú fáradozásom sem járt sikerrel. Amikor hozzákezdünk a ház építéséhez, azt hittem, hogy őt is egy kicsit majd feldobja a gondolat, hogy kertés, kényelmes otthonunk lesz, s talán kiveszi részét a teendőkből. Sok olyan munka várt ránk, amit magunk is elvégezhetünk volna, ő azonban kivonta magát mindenből, fejfájásra, migrénre hivatkozott és a legnagyobb munka közben is képes volt félrevonulva pihenni.

Első öngyilkossági kísérletét követően igyekeztem előle eltüntetni a gyógyszereket, nehogy megismételje tettét, de sosem gondoltam rá, hogy még egyszer megteszi. Arra azonban nagyon vigyáztam én és a lányok is, hogy érzékeny természete miatt ne bántsuk meg semmivel.

Munkatársai erről az oldaláról nem ismerték, hiszen nem panaszkodtam senkinek a nehéz természetéről, amiért itthon sokat el kellett túrnunk tőle. Aztán egy alkalommal, nem sok idővel a jóvátehetetlen tette előtt, konfliktusba keveredett a munkahelyén. Történt ugyanis, hogy a raktárépület felső ablakát reggel nyitás előtt betörve találták, és egy kisebb kerti gép eltűnt onnan. Hogy miért, nem tudni, őt is kifaggatták. De nem egyedül őt, mindenkít, ami szokás és természetes ilyenkor. Lehet, hogy főnöke nem olyan kesztyűs kézzel bánt vele, mint ahogyan állapota miatt kellett volna, de az a beszélgetés nagyon megviselte, azt én is észrevettem rajta.

Otthon keserűen kezdett nekem panaszkodni, mivel úgy érezte, mintha őt gyanúsítanák azzal, hogy a gépet elvitte a raktárból. Már pedig ez igazán nem vallott volna rá, becsületességét nem lehetett kétségbe vonni. Mint később kiderült, egészen másvalaki tört be a raktárba. Azt most már nem lehetett megállapítani, hogy ez vezetett-e oda, hogy elkeseredésében vetett végett életének, vagy ettől függetlenül is megtette volna. De utólag elképzelhető, hogy nála ezzel betelt a pohár, és eldobta életét.

Már mindketten elfáradtak, mégis, Anna úgy érezte, hogy el kell mondania minden bánatát kedves keresztmamájának. Rózsika ismét megtöltötte a két poharat, kiitták, elhatározták, hogy Anna befejezi, amit elkezdett.

AZON A VÉGZETES NAPON, az irodából jókedvűen, csomagokkal megrakva érkeztem haza, mivel útközben bevásároltam a közeli élelmiszerüzletben. Jó vacsorával akartam meglepni a családot. A bejáratí ajtót zárva találtam, ami ugyan feltűnt nekem, mert Máté mindig korábban végez, mint én, és máskor ő vár itthon engem. A csomagokat lepakolva, a lakásban sem mutatta jelét semmi, hogy valaki itthon tartózkodna. Levettem és felakasztottam az előszoba fogására kabátom-sapkám, kibújtam a cipőmből, felvettem a kényelmes papucsomat, majd szölongatni kezdtem a férjemet, hátha mégis itthon lenne. Vidáman jártam végig a nagy lakást, előbb a földszinten, majd az emeleten, s úgy szölongattam: hahó, hahó, ki van itthon?, de nem kaptam választ. Arra gondoltam, talán dolga akadt, és később jön haza, nem is kerestem tovább, indultam a konyhába vacsorát készíteni. Előszedtem a hűtőből a nagy jénai tálat a fóliában előre fűszerezett hússzeletekkel, bekapcsoltam a sütőt, a tálat betoltam, majd hozzáfogtam a saláták előkészítéséhez.



Balassi Bálint Gimnázium

A lányok a város jó hírnevű gimnáziumába jártak, Petra, a legidősebb harmadikos, mindkét húga ugyanott, a második osztályt végezte, ugyanis Réka, a középső lány – aki korábban történt betegsége miatt egy évet késett – ezért a középiskolába már egy osztályba iratkozott be Ivettel. Szokásukhoz tartozott, hogy egymást bevárják, most is együtt indultak hazafelé a suliból. Útközben jó hangulatban beszéltek meg napi élményeiket, majd az ajtón belépve, mindhárman egyszerre, lelkesedve ugrottak édesanyjuk nyakába – aki főzés közben jókedvűen dudorászott a konyhában. Egymás szavába vágva, meséltek el neki a napi élményeiket.

Már majdnem elkészült a vacsora, amikor feltűnt előbb Ivettnak, aki talán legjobban ragaszkodott apjához, az a szokatlan eset, hogy – apjuk nincs még otthon. Anyjára tekintve kérdezte: – Apa még nem jött haza?

– Valami közbejöhethetett neki – szólta Anna, aztán nyugodtan folytatta a munkáját.

Nemsokára arra kérte a lányokat, valamelyikük menjen le a pincébe, hozza föl onnan a nagy piros zománcozott fazekat, ami a konyhai szekrénybe nem fér be, ezért tartják ott. Abban főzné meg a zsenge csemegekukoricát. A lányok készségesen, szinte mindhárman egyszerre futottak lefelé a lépcsőn.

Alig telt el egy-két perc, amikor letről vészjósló sikoltásokat és kiáltozást hallott. Majdnem szívrohamot kapott az ijedségtől, nem tudta mire vélni, mi történt. Talán leesett valamelyik, és megütötte magát, ezért ijedten futott utánuk. Szinte megkövült, amikor látta: vele szemben a férje ott lóg a pince túlsó felén felakasztva, rettenetes ábrázattal... Ivett, aki a legérzékenyebb hármuk közül, ájultan rogyott a földre, a két idősebb hátrahúzódva, az ajtónál – szemüket kezükkel letakarva – jajveszékelték, amikor Anna belépett a pince ajtaján. Neki sem kellett több, kezét szeme elé tartva, aléltan omlott a két lányra, de Petra fölemelte, és kétségbeesetten kérlelni kezdte, mire föleszmélt.

Ivettet gyorsan fölkarolva hárman vitték fel a lépcsőn, majd a nappaliban a pamlagra fektették, és hideg borogatást téve homlokára, élesztgetni kezdték. Nemsokára magához tért. Réműlt pillantásán látszott, most is maga előtt látja a képet, amiktől annyira megréműlt, hogy eszméletét veszítette. Anna kérte Dórát és Jolánkát, maradjanak mellette, gyorsan mentőkért telefonált. Azok előbb szabadkoztak: ha már nem él, nem illetékesek a szállítására, azonban mégis kiszálltak, mivel a kétségbeesett hang miatt újabb tragédiára gondolhattak.

AMIKOR a két asszony a múlt történéseire visszatekintve idáig jutott, az óra már jóval elütötte az éjfél, ezért aludni tértek. Annának azonban nem jött álom a szemére, csak forgolódott az ágyban. Azon törte a fejét, hogyan rendezi be ezután egyedül az életét, sikerül-e fölnevelni lányait a súlyos megrázkódtatás után. Már hajnalodott, amikor nyugtalan álomba szenderült, és még álmában is csak riasztó képek tolultak elé.

ZSÓFI jobban tartotta magát a többieknel. Bár ő sem aludt sokáig, de az órát beállította, hogy idejében fölkeljen, és a lányokat iskolába indítsa. Tudta, hogy keresztlányának sem lehetettek nyugodt álmai, és lehet, nem ébred föl időben. Márpedig az élet megy tovább, bármi is történt velük.

Felfrissítette magát a fürdőszobában, belebújt a házi-ruhájába, és mire a lányok fölébredtek, terített asztalon a reggelivel várta őket. Kakaót készített, hozzá friss-ropogós péksüteményt hozott a közeli pékségből. Ugyan mindnyájan elgyötörtnek érezték magukat az elmúlt napok eseményei után, mégis jó étvággal fogyasztották az ételt. Zsófi néni vajas-szalámis zsemlét, mellé almát csomagolt nekik, úgy indultak el, iskolaköpenyükön egy-egy fekete szalaggal, tömött táskáikkal a gimnáziumba. A kapuból hosszan figyelte, ahogyan egymásba kapaszkodva, sietős léptekkel haladtak a járdán, szíve megtelt irántuk sajnálattal és szeretettel.

Anna későn ébredt fel nyugtalan álmából, már fél kilencre járt, amikor frottír-köpenyben és papucsban megjelent a konyhában. Örömmel fogadta el az elkészített feketét és a reggelit. Hálásan megköszönte keresztanyjának, amiért ilyen szeretettel veszi körül őket.

Mivel Anna szabadságot kért, a reggeli edény elmosogatása után kiültek a kertre néző erkélyére, egymással szemben és sokáig csendben, magukba mélyedve hallgatták a fákon csivitelő madarakat. Csend és nyugalom honolt a környéken, a kert fái választották el őket a szomszédoktól. Ilyenkor alig van forgalom ebben a csendes utcában. Kis idő múlva Anna törte meg a csendet, miközben fázósan húzta össze magán a vállára dobott kötött kabátját. – Mondd, keresztmama, ilyen szörnyű esemény mennyi időre zökkenti ki az embereket a normális életből?

– Nem tudom kislányom, de arra kérlek, igyekezz minél előbb túljutni a nehezén, mert lányaid sorsának irányítása most már egyedül rád vár. – Maga felé húzta, és megfogta Anna kezét, szemébe nézett és úgy mondta: – Tudod, hogy én mindenben segítek, de nem vállalhatok fel helyetted mindent, az anyai feladatok rád várnak. Jól tudod, hogy a lányok mennyire ragaszkodnak hozzád, s ha téged elcsüggedve látnak, számukra nem hoz megnyugvást. Nekik pedig tanulniuk kell, nemsokára vége az évnak, Petra jövőre negyedikbe lép, érettségi előtt áll. A két húgának is szorgalmasan kell tanulni, ha az életben meg akarják állni a helyüket, s tudom, hogy utána főiskolán szeretnének továbbtanulni. Nagy szerencséd, hogy mindhárman értelmesek és szorgalmasak, legalább ezzel megkönnyítik a helyzetedet. Tudod, hány családnál jelent gondot, ha csemetéik, lustaságból vagy tehetség híján rossz eredményeket érnek el az iskolában.

Apa rokonsága

A GYÁSZOLÓ CSALÁD csak rövid ideig maradhatott nyugton a rokonoktól. Egy délután – minden bejelentés nélkül – beállított hozzájuk: Máté két nővére, Anna sógornői. Különleges természetű, mellette igen temperamentumos hölgyek lévén, nem adtak rá okot, hogy valaki örüljön a látogatásuknak. Fagyos üdvözlés után, amikor bekísérték őket a nappaliba, Anna és Zsófi jelentőségteljesen összenézett. Érezték, hogy kellemetlen percek várnak rájuk.

Annának eszébe jutott, hogy már fiatalasszonyként, az első öngyilkossági kísérlet idején is, őt okolták mindenért. Amikor értesültek arról, mi történt Mátéval, és kórházba került, fölkeresték Annát, és ahelyett, hogy együttérzőn, rokoni szeretettel vették volna körül, kíméletlenül letorkolták, szitkozódtak vele. Akkor is rettenetes órákat élt át miattuk Anna, alig tudta kiheverni a rázúduló sértéseket. Még jó, hogy amikor az eset történt, Petra éppen hazaérkezett az iskolából, aki fiatal volta ellenére közbelépett, és határozottan fölkerlte őket, hagyják magára az édesanyját. Morgolódva bár, de elkotródtak az otthonukból. Petra alig tudta megvigasztalni.

Azt mondta neki: – Tudod milyenek, egymással is folyton veszekednek, nem ismerik a normális emberi kapcsolatot sem. Egy alkalommal szemtanú lehettem, hogy felnőtt létükre valamilyen csekélység miatt valósággal összeverekedtek. Mindennek ellenére, Annát nagyon megviselte a találkozás, és csak nehezen tette magát túl a történeteken.

Családjukban állandó a hangos vita, ellenséges hangulat, talán éppen ezért lett olyan csendes, mélabús az öccsük, Máténak és az anyjuknak is sokat kell eltűnni miattuk.

Anna sosem kedvelte a társaságukat, mivel még véletlenül sem hagyják ki, hogy meg ne bántsák őt valamivel, ha találkoznak. Ebben a szerencsétlen helyzetben, most is őt okolták a történetekért.

Klári, az idősebb, robosztus testalkatával, mint mindig rövidre vágott, most is gondozatlan, szétzilált, vörösre festett hajával, hatalmas lábaival és hanyag öltözkéivel nem csodáltnivaló, hogy vénlány maradt – gondolta Zsófia, amint ránézett a nőre. Ahogyan belép az ajtón, vállát az ajtófélfának támasztva, kezeit mellén keresztbe téve, hideg, gyulladáshalszemét gúnyosan összehúzza, homlokát ráncolva néz körül a tiszta lakásban, megrántja vállán a blúzt, amely olyan, mintha másra szabták volna, és köszönés helyett érdes, durva hangján csak úgy mellesleg megszólal: – De jól jártatok, hogy öcsénk mindezt a szép házat, berendezve, itthagyta rátok örökségül. Most aztán kedvetekre urizálhattok benne!

Anna szelíd hangon próbálta leszerelni. – Azt hiszem, jobb lenne, ha beljebb mennénk a nappaliba, s szeretném, ha nem tekintenétek engem ellenségnek, bármilyen problémátok volna, megbeszélhetjük odabent, emberi hangon.

Klári szinte forrt a méregtől, arca kivörösödött, két szeme közt mély ráncai összehúzódtak, mintha sógor-nőjének halk hangját sértésnek, és rendreutasításnak fogta volna föl. Már-már ismét szólni akart, de húga megelőzte.

Joli megérezte, hogy nővére máris túlzásokba bonyolódott, ilyen módon semmi esetre sem érhetik el a céljukat, ezért igyekezett közbelépni. Ő talán apjára hasonlít, sötét bőrű, eredetileg fekete haja egészen szalmasárgára festett, tövénél jócskán eredeti színét hirdetve, csapzottan lóg a vállára, ami nagyon nem illik hozzá. Sötét szúrós egérszemei közel állnak egymáshoz, ráadásul bal szemére

kissé kancsal. Ő ugyan férjhez ment, de a természete nem különb a nővérétől, ha teheti, igyekszik beszéd közben mindenkit sértegetni, ki tudja, miért. Vastag, fekete szemöldöke orra fölött majd' összeér, ezért amikor ránéz valaki, szinte nevezhetnékje támad, mivel arcának különböző részei sehogyan sem illenek össze. Egyikük sem úgy látja a világot, a felmerülő gondokat, mint mások. Azonban most Jolinak eszébe jut nővére modortalansága, trágár beszédmódja, aki talán épp lehetetlen természete miatt maradt vénlány. Most mégis túlzottnak véli nővére viselkedését, igyekszik csillapítani, nehogy idejekorán elszabaduljon a pokol.

– Gyere Klórikóm – szól halkán, a maga északi tájszólásában – ne paprikázzad fel magad. Beszéljük meg, amér gyöttünk, oszt mennyünk haza.

Klári mindig, mindenkire haragszik, senkiről nincs jó véleménye, azért most mégis hallgat a húgára, ismét ránt egyet vállán, – jó van, no, ha siecc – aztán elindul Joli után, aki már a nappali felé tart.

Zsófi mindezt végighallgatta a konyhában. Úgy érzi, közbe kell lépnie, nehogy még jobban elmérgesedjen a helyzet. Tálcára poharakat készít, kistányérokat, majd egy tál pogácsát rak a tálra, amit délelőtt süített, beviszi, és az asztalra helyezi.

Teletölti a poharakat jeges teával, és kedvesen kínálva szól a jövevényekhez. – Tessék, kóstoljátok meg a friss pogácsát, aztán mondjátok el, mi járatban vagytok. Remélem, rokonokhoz méltón tudjátok megbeszélni a gondjaitokat. Máté öngyilkossága mindnyájunkat sújtott, ami történt, azon segíteni senki sem tud már, ne súlyosbítsátok a helyzetet, a fájdalmat, legalább a kislányokra legyetek tekintettel.

Klári és Joli összenéz, s mivel a nővér nagyon szereti a pogácsát, nem tud ellenállni, s miközben nagy kezeivel a tál felé nyúl, még egy torz mosolyt is megerőltet magának.

– Ez a pogácsa nagyon finom lehet. Ki sütte eztet?

– Én készítettem a tésztát, de a lányok segítettek kiszagatni, és tepsire rakni. Foglalatok helyet, aztán egyetek, ne kínáltassátok magatokat.

Végre, rövid időre csend lett. Mindenki a pogácsa után nyúlt, aztán belekortyoltak a teába.

Zsófinak ugyan sikerült lecsendesíteni a vihart, mégsem tudta megállni a két nővér, hogy ne sértegetsék Annát.

Szerencsére nem maradtak sokáig. Lecsendesedve mentek el, és látszólag letettek arról a tervükről, hogy testvérük után örököljenek. Anna bemutatta nekik a hivatalos okmányokat, amelyekkel bizonyította, hogy a lányok részére születésüktől fogva, havonta pénzt tett félre, elővette a bankkal kölcsönre kötött szerződést, ezekből épült fel a ház, s annak részleteit ő fizeti továbbra is, ezért arról szó sem lehet, hogy abból ők részesedést várjanak.

VACSORA UTÁN, amikor a lányok nyugovóra tértek, a két nő kiértékelte az eseményeket. Anna kezdte. – Látod, keresztmama, most sem a testvérük elvesztését siratják, hanem bűnbakot keresnek. Klári, a vénlány hangoztatta, hogy én vagyok az oka mindennek. Azzal vádoltak, mert nekem kellett a nagy lakás, és ebbe rokkant bele a testvérük. Én meg arra gondoltam: szegény Máté, amikor csak tehette, az építkezés környékét is elkerülte, tehát az igazán nem árthatott meg neki.

Gimnáziumi évek

VÉGET ÉRT az iskolai év. A lányok örömmel robbantak be az ajtón, kezükben lobogtatva az értesítőket, a jutalomkönyveket és dicséreteket. Anna meghatottan, arcán boldog mosollyal, büszkén írta alá szorgalmas lányai bizonyítványát.



Balról: Ivett, Petra, Réka egy kiránduláson

Lassan-lassan már a szörnyű esemény mellett, a saját további életükön is eltöprengtek. Petra azonnal kijelentette, hogy a nyári szünetben dolgozni szeretne. Arra kérte anyját, segítsen valamilyen diákmunkát találni neki, mivel jó összeköttetései vannak a városban. Már Réka is betöltötte a tizenhatodik életévét, azt mondta, ő is szívesen vállalna valamilyen könnyebb munkát a nyáron, legalább egy hónapra, úgyis elég ideje marad pihenésre.

Ivett szomorúan vette tudomásul, hogy semmiképpen sem helyezkedhet el, mivel csak őszön lesz tizenhat éves,

azonban azzal vigasztalódott, hogy itthon is segítségére lehet édesanyjának a házkörüli munkában.

Petra és Réka a közelben nemrég' megnyílt hatalmas élelmiszer-áruházban talált állást egy-egy hónapra. Örültek, mivel ott is együtt lehetnek, azon kívül alkalom nyílik akciós élelmiszerek vásárlására. Na, nem azért, mintha annak rossz lenne a minősége, hanem a nemrég' nyílt cég ezzel csalogatja magához a vásárlókat.

Két hét telt el az iskolai szünidőből, amikor már beállhattak a dolgozó diákok sorába. Igaz, reggel korán kellett kelniük, mivel hét órakor kezdődik a munka, de délutánonként otthon együtt lehetett a család. Naponta hazaindulás előtt anyuka által összeírt élelmiszert mindig ők vásárolják meg, és csomagokkal megrakodva térnek haza. Naponta megvolt a vacsora, nem kellett otthon sokat főzőcskézni, inkább csak hétvégeken, meg különleges alkalommal, ha vacsoravendéget vártak.

Ezért aztán Zsófinak is kevesebb munkája akadt a konyhában. Igaz, talált magának így is tennivalót, a házat körülvevő területet szépen kezdte rendbe tenni, az építkezésnél összegyűlt szerszámokat és egyebet az ideiglenes kis fabódében helyezte el, mellé borostyánt ültetett, mivel azt a részt nem sok napfény éri, és a tavasszal földbe tett hajtások már fölfelé kúsztak a deszkákon. A kert kisebb részén zöldségféléket, virágot és fűszernövényt ültetett. Így is maradt egy nagyobb tér arra, amit fűvel vetett be; az építkezésből maradt hulladék-deszkákból a nagy fa alá saját kezűleg összetákolta egy nagy asztalt, két oldalt padokkal, ahol jó időben még ebédelni is lehet. Az egyik távoli sarokban szalonna- és hússütőt, meg bográcsstartót eszkábált össze, hogy néha nyári estéken majd a szabadban készüljön a vacsora.

Múlik az idő

GYORSAN elszállt a nyár, majd a következő év is. Petra kitűnő eredménnyel érettségizett. Jó érzéssel bírt a nyelvtanuláshoz, ezért sikerült két nyelvből: franciából és németből megszerezni az alapfokú nyelvvizsgát. Ezért határozta el már korábban, hogy nyelvtanári pályát választ, két helyre adta be a jelentkezését, az első helyről a nyár folyamán már megkapta a főlételről az értesítést, ezért a következő tanévben már a fővárosban folytatja a tanulmányait.

Lassan gyógyulni kezdtek a fájó sebeik. Édesanyjuk nem akarta, hogy lányai vidéki szokás szerint egy évig fekete gyászban járjanak. Azt tartotta, hogy attól függetlenül is, mindnyájuknak fájdalmas az apa elvesztése.

Ivett a legérzékenyebb hármuk közül, örökölte apja visszahúzódo természetét, ő állt legközelebb apjához, ezért nehezen tudta feldolgozni az elvesztését. Anna gyakran aggodalommal figyelte, amikor két nővére már örömmel kereste a baráti társaságot, csapatostól mentek moziba, szórakozni, de ő – amikor csak tehette – tanulmányaira hivatkozva kihúzta magát mindenből, inkább otthon magányosan a könyveket bújta.

A két lány időnként barátnőikkel érkezett, vagy ők mentek látogatóba ismerősökhöz. Többször észrevette Anna, hogy már titkokat őriznek magukban. Nem akarta őket faggatni, bármennyire is féltette őket, de megbízott bennük, néha mégis kívárva a kellő pillanatot, érdeklődött utánuk. Tudta, hogy a három nővér minden belső titkát megtárgyalja egymással, ami viszont megnyugtatóan hatott rá.

A lányok egyik este már túl voltak a szokásos esti fürdőszobai teendőkön, és frissen jöttek hozzá az esti búcsúpuszira, majd pihenni tértek. Anna azon tűnődött, és megemlítette Zsófikának, hogy jövőre már a másik két lánya is kinövi a gimnáziumot, és pályaválasztásuktól függően lehet, hogy távol tanulnak majd az otthontól. Sokáig beszélgettek a jövőről, latolgatva az esélyeket. Anna szép arcán, szeme körül finom, alig észrevehető ráncok jelentek meg – hajában itt-ott néhány fényes szál árulkodott a gondokról – és beszélgetés közben szemei a távolba révedtek.

– Tudod, keresztmama, gyakran eszembe jut, hogyan alakult volna az életünk, ha Máté köztünk marad... Igaz, valamennyire a gondok nagy része úgyis nekem jutott volna, de közben apjuk boldogan figyelhetné a szép, lassan nővé érett lányai fejlődését, tanulmányi sikereiket.

– Ne búsulj, kislányom. Te semmiről se tehetsz. Megtetted a magadét, sőt, embert próbálóan többet vállaltál magadra, hogy a lányaid semmiből ne érezzenek hiányt.

Anna mélyet sóhajtva csak annyit mondott: – Tudom. Megtettem, amit lehetett. Viszont neked köszönhetem keresztanyám, hogy mindez sikerült, mivel így az irodai munkám mellett egyéb feladatokat is elvállalhattam. Hányszor hoztam haza nagy táskákkal a külön munkát, amit itthon, éjjéléig kellett elvégeznem, hogy határidőre készen legyek mindennel, amit rám bízta. Nem volt könnyű, de jóérzéssel tölt el, hogy megadhattam mindent a lányoknak, amire szükségük lehetett.

Zsófica megsimogatta Anna arcát, megcsókolta őt; ajánlotta, hogy menjenek aludni, mert az idő igencsak későre jár.

Mindenszentek

MINDNYÁJUK számára, szinte minden alkalommal, meg-rázó eseményt jelentett a temető látogatása. Anna szép síremléket állított a temető árnyékos részén, és rendben tartotta férje sírját. Amikor csak tehették, együtt mentek a temetőbe, gondosan helyezték el a virágokat a vázában, utána együtt imádkoztak. Évente Mindenszentek ünnepén az egész család együtt vonult ki a temetőbe, a lányok sokáig nézték a virágokkal borított sírokat, az emlékezés gyertyáit, fájón emlékeztek édesapjukra. A már begyógyult sebek újra felszakadtak, siratták apjuk elvesztését. A város temetője pompázott a virágoktól, a mécsesek és gyertyák lobogó lángjától. Csendben ballagnak az emberek, a családok együtt, mások magányosan, mindenki magába zárkózva elmélkedik szeretteiről, akik itt nyugsznak némelyek egyszerű, mások díszes sírboltban, fájó emléket hagyva maguk után.

Első szerelem

PETRA A FŐISKOLÁN is kitett magáért. Szorgalmasan tanult, nem hiányzott az előadásokról, sorra gyűjtötte a jó eredményeket. Nem telt el sok idő, amikor közelebbi ismeretségbe került egyik évfolyamtársával. Úgy történt, hogy egy kellemes őszi délután szokása szerint, órák után leült a közeli parkban, élvezve a tavaszi napfény sugarát, nézegette a jegyzeteit. Koptatott farmert és fekete garbót viselt, sűrű, barna göndörhaját összekócolta a szél; gyenge testalkata miatt háta kissé meghajlott, ahogy a kezében tartott jegyzeteit tanulmányozta. Ápolt kreol arcából borostyánszínű szemével föltekintve látta, hogy az évfo-

lyamról már ismerős Dávid közeledik feléje, és megállt előtte. Petra zavarba jött, erre nem számított. A fiú odaérve, udvariasan kérdezte: – Nem zavar, ha leülök melléd, kicsit beszélgetni?

A szemébe hullott hajszárait kisimította homlokából – miközben fölemelte a padon szétrakott könyveit – úgy válaszolt: – Tessék, ülj le.

Előadások alatt már több alkalommal észrevette, hogy a fiú figyeli őt. Neki is tetszett, mert rendes öltözkében és hagyományos frizurával látta mindig, nem követte a lezseren öltöző, csapzott hajú fiatalokat. Fekete, csillogó szemei szinte megbabonázták, amikor észrevette, hogy sokáig rajta tartja a tekintetét. Amolyan száznyolcvan magas alkatával jó benyomást keltett, ha nem is izmos, de jóvágású fiúnak tartotta. Ő azonban mindig elkapta a szemét, nem volt szokása kacérkodni.

Most a tananyagról beszélgetve, gyorsan teltek a percek, kezdett hűvösödni, ezért Petra fölállt és kijelentette, hogy mennie kell.

– Elkísérlek a kollégiumig, ha megengeded.

– Nem bánom, addig is beszélgetünk.

Ezután reggelenként megvárta Dávid, együtt folytatták útjukat a főiskolára, és igyekeztek az órák után is találkozni.

Petra azonban nem akart vele mindig kettesben mutatkozni, ezért barátnőjét, évfolyamtársát kérte rá, – akivel egy kollégiumi szobában lakott –, hogy tartson velük egy-egy filmet megnézni, vagy cukrászdában fagylalt vagy tea mellett beszélgetni. Tetszett a lánynak, hogy a fiú nem fogyaszt alkoholt, ami ritkaságszámba megy, mivel tudta – bár a szabályzat tiltotta –, hogy az évfolyamtársai közül sokan kocsmába-vendéglőbe járnak, és gyakran lerészegedve térnek vissza a kollégiumba.

Az első bál

ELÉRKEZETT A KÖVETKEZŐ ÉV. Letelt a gyászév is, ezért a két lány szalagavatóját és az érettségi bankettjét már a szokásos módon ünnepelhették. Kapóra jött Annának, hogy éppen előtte jelentős összegű jutalmat kapott a külön végzett munkáért, – ennek köszönhetően könnyebben megoldotta az előtte álló anyagi gondokat. A bankettre mindhárom lánynak báli-ruhát, kicsit magasított sarkú félcipőt vásárolt. Petra megkérdezte édesanyját, meghívhatja-e erre a napra a fiúját, Dávidot, mivel szeretné bemutatni a családnak.

– Természetesen, kislányom, szívesen látjuk, én is örülök, ha megismerhetem.

Dávid már az ünnepség előtti napon megérkezett, a város egyetlen szállodájában foglalt magának szobát. Nem jelentett gondot számára, mivel szülei jó anyagi körülmények közt éltek, és egyetlen gyermekük számára mindent megadtak. Amint rendbe szedte magát, felhívta telefonon Petrát, hogy szeretné tiszteletét tenni a családnál. Ezt előre megbeszélték, és otthon a két húga nagy izgalommal várta a gavallért, akiről eddig nővérük elejtett szavaiból már hallottak.

Nemsokára megszólalt a kapu csengője, megjelent – divatos utcai ruhában – csinosan öltözve a fiatalember, kifogástalan modorral bemutatkozott a család valamennyi tagjának. Ebéddel várták, utána a fiatalok sétára indultak, és megismertették a város nevezetességeivel a vendéget.

Természetesen a gimnázium felé indultak, aztán megmutatták a szobrokkal, hatalmas fákkal beültetett ligetet. A fiú hazakísérte a lányokat és a kapuban azzal búcsúztak, hogy a bankett kezdete előtt fél órával értük jön.

A csinos lánykák izgalommal készülődtek a nagy napra, nem kevésbé Anna, aki gondoskodott a szép ruhákról és hozzávaló kiegészítőkről. A városközpont jó hírnevű szövetkezeti szalonjában készült a lányok jól szabott hosszú báli ruhája.

Amikor a hatalmas díszterem ajtajában meglátták őket, csodálkozva figyelték a feltűnően csinosan öltözött társaságot. Elöl egymás mellett ment a két fiatalabb lány. Réka sötétszőke, gyöngyökkel ékesített hosszú haja a vállára omlott, a naptól szépen leburnult mosolygó arcában szeme borostyánként ragyogott.

Karon fogták egymást Ivettel, akinek haja kicsit vöröses, arca érzékenyen fehér, orra mellett néhány pici szep-lővel, ajka mellett gödröcskék, enyhén pisze orrával és bájos mosolyával mindenki tetszését megnyerte. Smaragd-zöld szemei szégyenlősen félig lehunyva, hosszú szem-pillái beárnyékolták; mindez anyai nagymamájától egyetlen öröksége. Belépéskor a suhogó, nyers-selyemből készült hosszú ruhájukban tündökölve a teremben lévők mindkettőjüket alaposan megnézték.

Dávid – kifogástalan sötét öltönyében, vajszínű selyem-ingben, nyakkendővel, fényes lakkcipőben, jól fésülten – Petrát karonfogva vezetve, büszkén húzta ki magát a csinos hölgyek között. Karján a lány magas sarkú cipőben lépett a terembe, világoskék hosszú ruhájában, amely kiemelte napbarnított bőrét és fekete csillogó szemét. A hosszú ruha még a szokottnál is karcsúbbnak tűntette fel. Dús, sötétbarna, természetes hullámos haja egyik oldalán előre, másik oldalt hátrafelé omlott a vállára. Arcára kiült a boldogság varázsa, hogy végre családja mellett a szerelmével együtt léphet be az ódon vármegyeháza díszes, csillároktól ragyogó báltermébe.

Mindegyikük frizurája a házhoz hívott fodrász mester-műve. Hajukba erre a célra vásárolt apró csillogó díszeket tűztek. Zsófiika középlila, testhez simuló, hosszú selyem estélyi ruhájában, Anna azúrkék kétrészes nehézselyem estélyiben, magas sarkú cipőben kísérte a társaságot.

Pincér jött elébük, és az előre lefoglalt asztalhoz vezette őket, ahol párnázott, kényelmes karosszékekben foglaltak helyet.

Mindnyáján jól érezték magukat; a két ifjabb leányzó később, amikor a zenészek elkezdték a játékot, az iskolából ismerős fiúkkal, osztálytársaikkal táncoltak. Anna Zsófikával együtt figyelte, milyen jól érzik magukat az immár felnőttnek számító lányok. Kicsit aggódva nézte Petrát, aki Dávid karjaiban szinte önfeledten táncolt. Eszébe jutott: ha ez a kapcsolat komolynak bizonyul, nemsokára esküvőre készülhetnek...

RÉKA ÉS IVETT a nyári, egyhónapos munka, majd pihenés után szintén a fővárosba készül, ahová óvónőképzőbe jelentkeztek, és már fölvételt nyertek. Anyjuk sokat gondolkodott azon, együtt beszéltek meg keresztmamával, hogy ha mindhárom lány kollégiumi díját kiszámolják, inkább érdemes lenne nekik albérletet szerezni. Akkor együtt lehetnének, és talán számukra alkalmasabb lenne egy magánlakás kényelmét élvezni, mint zsúfolt kollégiumi szobában évekig összeszorulva tanulni.

Sok utánjárással sikerült a főiskola közelében albérleti szobát találni, ahol az ablakok a folyóra néznek. Egyedülálló, dolgozó nő adta ki a tágasabb szobáját fürdőszoba használattal. Mivel a tanulás úgyis elfoglalja idejük nagy részét, ezért azt is megengedte nekik, hogy időnként a nappaliban nézzék a televíziót, és egy-egy gyors vacsorát

készítsenek a konyhában, vagy megmelegítsék az ételt a mikróban. A jól nevelt, csendes lányok igyekeztek nem zavarni a kedves háziasszonyuk nyugalját, s ha idejük engedte, még segítettek is neki.



Balról: Ivett, Petra, Réka a fővárosi albérletben, tanulás közben

A háziasszony kedves, kulturált nő benyomását kelti, Anna úgy érezte, megbízhat benne, és aki talán kérdés nélkül is vigyázni fog a lányaira. Abban állapotok meg, hogy a lányok havonta egyszer hétvégére utaznak haza, hogy a tanulmányaik zavartalan lehessen, ő szintén havonta egyszer meglátogatja őket. Hivatali teendői mellett ugyanis több helyen vállalt olyan munkát, amivel kiegészítheti a fizetését, mivel a teljes jövedelme és férje után a

lányok részére kapott csekély árvajáradék nem fedezte volna a kiadásokat.

Zsófia a tragikus eset bekövetkezte óta szinte állandó jelleggel együtt maradt Annával. Egyedül vagy időnként mindnyájan elmentek az ország északi részén lévő bányavároskába, megnézni a lakást. Ilyenkor letörölgették a port, kiszellőztettek, átnézték a postát, s ellátták, ha akadt valami intéznivalójuk.

ANNA EGYIK látogatása alkalmával szomorú lányokat talált, együtt búslakodtak a szobában. Előbb nem szóltak róla, végül mégis csak kibökték, hogy Petra összeveszett Dáviddal, ami nagyon megviselte őt, a két húga pedig őszintén vele érzett.

Este bizalmasan közölte édesanyjával, mi történt.

– Tudod, anyukám, már három éve járunk együtt Dáviddal. Eddig mindig tartózkodónak ismertem, most azonban nem elégette meg az eddigi találkozásokat, mindenáron többet szeretett volna elérni, mint amiben már korábban megállapodtunk, hogy csak a főiskola elvégzése után, ha összeházasodunk, akkor élünk nemi életet. De ő fogadkozott, hogy vigyázni fog, és arról akart meggyőzni, hogy ma már nem úgy van, mint régen, és a többiek is úgy élnek a kollégiumban.

Én viszont ragaszkodtam ahhoz, hogy előbb fejezzük be a főiskolát, utána csendben összeházasodhatunk. Igen, csendben, mert én és húgaim is tisztában vagyunk azzal, hogy neked mit kell vállalnod azért, túlmunkákat és sok mindent, hogy mi tanulhassunk, és diplomát szerezzünk, ezért nem akarunk majd nagy lakodalmat sem. Ha szeretjük egymást, akkor nem számítanak a külsőségek, és szerényebb körülmények között megtarthatjuk az esküvőt.

Tudod, anyukám én is szeretem Dávidot, de tartok a következményektől, egyébként sem akartam, hogy már lányként rám unjon, vagy ha ő nem tartja a szavát, akkor szakítsunk.

Anna örült, hogy lánya nem ugrott be a fiú győzködésének, arra gondolt, ha komoly a szerelem, úgyis kitartanak egymás mellett.

TELTEK A HÓNAPOK, – legközelebbi találkozás alkalmával, Petra mosollyal ajkán tekintve anyjára, azt mondta: – Egyszer csak bejelentette magát Dávid telefonon, és az adott időpontban vörös rózsacsokorral a kezében állt meg az ajtóban, és töredelmesen bocsánatot kért tőlem. Persze, kibékültünk. És akkor a kedves húgaim összeszedték magukat, sétálni indultak, hogy mi zavartalanul beszélhessük a jövőnkről.

Petra házassága

KÉT ÉV MÚLVA befejezte a főiskolát. Késedelem nélkül letette a vizsgákat, egyszer sem kért halasztást. Kiváló eredményét tartalmazó diplomáját megkapta, és sikerült az ifjú párnak egy alföldi nagyvárosban, ahol Dávid családjáé él, egy intézetben állást kapni. Eleinte igazán zavartalanul, nagy szerelemben éltek, bár Petrát időnként zavarták férjének – szerelmi téren – annyira furcsa ötletei. Egyelőre nem beszélt róla, sem anyját, sem a húgait nem akarta, illetőleg szégyellte erről tájékoztatni. Gondjaival magában viaskodott.

Nagyon hiányzott neki a megszokott környezet, édesanyja és húgai is. Úgy vette észre, hogy újabban Dávid nem szívesen megy vele látogatóba a családjához.

A szülők nagy lakást tartottak fenn, vállalkozás keretében anyja főleg mézes süteményeket gyárt otthon egy elkülönített épületben, és azokat szállítják megrendelőiknek, és piacon is forgalmazzák. Ebből szép jövedelem folyik be a pénztárukba. Amikor arra gondolt, hogy otthon szerény körülmények között, mindig takarékosan éltek, bizony Petrának is tetszett a számára fényűző életmód, hogy soha sem kellett takarékoskodni, eleinte ugyanis gavallérosan ellátták a fiatal házaspárt mindennel, bár-mivel, amire szükségük lehetett.

Rebeka asszony erős testalkatú, határozott fellépésű asszony, aki mindig, mindenben saját akaratát viszi véghez, nem tűr ellentmondást a családjában. Szúrós szürke szemei, bozontos sötét szemöldöke, erősen öszülő hajkoronája csak megerősíti szigorú természetét, közelében senki, főleg az ifjú asszony nem sok megértésre számíthat, ami hamarosan világossá válik a középük becsüppent fiatalasszony előtt is.

Ildikó, Anna barátnője

ANNÁNAK nehéz élet jutott osztályrészül. Hiába, aki egész életében annyit fáradozott, az nem tud megszabadulni gondjaitól. Úgy látszik, ez a sors öröklődik. Nemrég' a városközpontban összefutott Ildikóval. Régi ismeretség már, Ildikó hosszú évek óta ismeri Annát és családját, együtt érzett velük akkor is, amikor a súlyos tragédia bekövetkezett. Igaz, mióta kiköltöztek a távoli városrészbe, az új házba, ritkábban találkoznak, mint korábban, de a barátság nem szűnt meg köztük.

Ildikó nagyon szerette a város határában berendezett kertjét, ahol a fák már termőre fordultak. Nagy, füvel borított területen, árnyékban parkolt a nagy autó. A kert közeli részén szalonna- és hússütésre, bográcsgulyás főzésére alkalmas helyet alakítottak ki.

Ildikó épp' a vasárnapi gulyás-főzéshez szükséges vásárlást intézte, amikor összefutott Annával és Petrával, aki néhány napra látogatóba érkezett édesanyjához. Ildikó kapott az alkalmon és meghívta őket, jöjjenek el, töltsenek együtt egy vasárnapot a szabadban. Megköszönték a lehetőséget, Anna arra gondolt, jól tesz mindenkinek a kikapcsolódás kint a tiszta levegőn.

Vasárnap bepakolták az autóba a kiránduláshoz szükséges kellékeket, Ildikó korábban elindult, megállt a jó nevű cukrászda előtt az előre megrendelt hatalmas tálca süteményért. Kiegészítésnek szánta a tartalmas bogrács-gulyás után. Úgy időzítették a találkozást, hogy mire a vendégek megérkeznek, már ne legyen sok gondjuk a főzéssel. A gulyás már rotyogott a tízszemélyes katlanban, amikor Ildikó férje szorgosan kevergette és ízlelgette, aztán megérkezett Anna Petrával, mivel a két fiatalabb lány éppen valamilyen táborban nyaralt, Zsófi meg néhány napra hazament a házat megtekinteni.

A füves részen terítették egy asztalra, a kondérból forrón meregették nagy tálkákba az ízletes gulyást, amibe csipetkét is belefőztek. Evés közben beszélgetés folyt, de Ildikó észrevette a kedves fiatalasszonyon a levertséget, valahogy más volt, mint korábban, amikor megismerte őt, mint diáklányt, éppen ezért olyan témát hoztak elő, ami talán fölvidítja, és kizökkenti őt a gondjaiból.

Kellemesen telt a délután, alkonyatkor indultak haza.

Utána aztán megint sokáig nem találkoztak.

Jelentkezik az első unoka

PETRA ANYAI ÖRÖMÖK ELÉ NÉZ. Azonban ezt az időszakot anyósa már alaposan megkeserítette számára. Ugyanis az iskolai tanítás után hazaérkezve, állapota miatt időnként jól esett volna neki lepihenni, azonban anyósa elvárta tőle, és ellentmondást nem tűrő modorban hozta tudomására, hogy segítenie kell a mézes-puszedlik készítésénél. Amikor jól érezte magát, ment szó nélkül, hiszen otthon édesanyjától örökölte szorgalmát, azonban – főleg, terhességének végefelé – bizony nagyon nehezeire esett késő estig fönt maradni, megállás nélkül rakosgatni tálcákra az apró süteményeket és emelgetni a nehéz edényeket. Nem egy alkalommal durván lehordta őt anyósa: – Ne kényeskedj nekem, a munka senkinek sem árt! – ez a szavajárása.

Petra pedig szótanul tűrte, és erről a családjának sem tett említést, amikor találkoztak.

Egy alkalommal azonban – amikor Anna látogatóba ment hozzájuk – kérdés nélkül is látta, mi a helyzet, s ez aggodalomra adott neki okot, emésztette magát lánya nehéz helyzetén. Persze, a húgai is hamarosan tanúi lehettek, milyen sors jutott nővérüknek.

MEGSZÜLETETT Anna első unokája; szabadságot kért, egy hónapra elutazott segíteni a lányának. Ekkor már igen kellemetlen tapasztalatokat szerzett a vő családjáról, lehetetlen szokásaikról és leánya helyzetéről.

A kisfiú a keresztségben a Gábor nevet kapta. Erre az alkalomra a két lány is anyja után utazott. Az anyós kitett magáért, nem akart fukarnak mutatkozni – nagy lakomát csapott, vendégeket hívott a kereszstelőt követően. De azt nem tudta eltitkolni, hogy mindezt csak a látszat kedvéért

teszi. A kicsi egészségesen jött a világra, szépen fejlődött, de a lánya legyöngült, bájos arcán a szenvedések nyomai egyre szembetűnőbben jelentkeztek. A terhesség miatt fölszedett kilók mind lefogytak róla, a korábbi ruhái lötyögtek rajta, és szülés után egészsége csak lassan, nehezen állt helyre. Anyósa pedig még a nászasszonya előtt is megjegyzéseket tett, hogy ő bezzeg szülés után mindjárt fölkel, és úgy dolgozott, mintha semmi sem történt volna, hiszen a szülés nem betegség. Ezek az érzéketlen megjegyzések sok fájdalmat okoztak Annának. Aggódott azért, mi lesz a lányával ilyen környezetben?

Óvónőképző

RÉKA ÉS IVETT továbbra is a fővárosi albérletből járt a főiskolába. Szorgalmasan tanultak, végül ők is megkapták a diplomájukat. Erre az alkalomra Anna egy kibővített családi ünnepet rendezett otthonában, amire Petrát is meghívta Dáviddal, és természetesen együtt a szüleivel. Ők azonban nem jöttek, még ki se mentették magukat, csak a fiatalok érkeztek meg, az akkor már másfél éves kisleánnyal.

Szolid, de emlékezetes, svédasztalos vacsorát rendeztek. Mindent gondosan, rendben készítettek elő. A földszinti tágas nappaliban terítették meg a kinyitható nagy ebédlőasztalon. Többféle sült, különféle hideg salátát helyeztek a földízített asztalra, amihez a két fiatalabb lány nagyon értett, ők mindig az egészséges táplálkozást tartották szem előtt, ennek ellenére Rékán nem látszott meg, mivel ő a két lánytestvér karcsúságával szemben kicsit dundinak hatott. Ezt néha szerette volna takargatni, de édesanyja azt a véleményét hangsúlyozta előtte, hogy nem a deszka-soványság a tetszetős, hiába

divat, egy kis kerekdedség inkább előnyére, mintsem hátrányára válik egy nőnek. Éppen ezért többféle édességet és desszertet készítettek a tálalóasztalra, amiből tetszés szerint válogathatott mindenki, aki nem féltette az alakját.

Anyai aggodalmak

LEZAJLOTT a családi ünnepség, de Anna aggodalma nem múlt el, mivel lánya már teljesen megváltozott. Mostanában sosem látta őt olyan kiegyensúlyozottnak, amilyenek korábban ismerte. Bár Dávid előttük igyekezett udvariasan bánni vele, Anna megérezte, hogy köztük sincs minden rendben. Petra azonban nem panaszkodott.

Elmúlt az ünnep, a két fiatal lány helyben kapott állást, ezért szeptembertől már a családi otthonból jártak munkába. Anna kicsit felszabadult a rengeteg kiadástól, ami a tanulási idejük alatt bizony nagy terhet jelentett számára, mert hosszú évekig különmunkákkal tudta fedezni a kiadásokat. Persze, a házépítési kölcsönt még mindig törlesztenie kell. Most ismét együtt élvezték az otthon kényelmét a családi házban.

Petra és Dávid nem maradt sokáig, néhány nap múlva hazautaztak, pedig mindketten tanárok lévén, a nyári szabadságot tovább is élvezhették volna, amit Anna szóvá is tett előttük. Azonban Petra megsúgta anyjának, hogy haza kell térniük, mert anyósa nyáron is elvárja tőlük a rendszeres segítséget a vállalkozásában. Persze, ezért nem kapnak semmit, illetve csak azt, hogy a nagy ház emeletén egy-két szobát használhatnak. Az állandó segítségben természetesen nem kellett részt vállalni Dávidnak, ő mindenben kivételt élvezett, ami viszont rosszul esett Petrának.

Második unoka

KICSI GÁBOR alig múlt két éves, amikor megérkezett a húga, a gyönyörű, fekete hajú, fodros combú kislány, akit Zsanettnak kereszteltek. Mindenki örült a családban az egészséges gyermek születésének. Anna ismét egy hónapot a lányánál töltött, hogy segítségére legyen, de a keresztelőre Réka és Ivett is megérkezett, akik csak néhány napig maradtak. Nekik sem tetszett az a légkör, ami fogadta őket. Petrán sem látszott az elvárható boldogság. Anna arra kérte, a két gyerekével töltse náluk a GYES idejét. Ezt Petra kitörő örömmel fogadta, meglátszott rajta a felszabadultság öröme. Több napos vita, majd hangos veszekedés után az anyós is beleegyezését adta, biztosan csak azért, mivel arra gondolt, mostanában úgysem venné nagy hasznát a fiatalasszonynak, s neki sem kellene magát törnie, hogy a két kicsi gondozásában részt vállaljon.

Petra boldogan csomagolt, és készülődött az utazásra. Otthon egész más környezet vette őket körül. Húgai örömmel vettek részt az újszülött és a szépen fejlődő Gábor gondozásában, Petra pedig végre kipihenhetette magát, senki sem háborgatta és készítette őt erejét meghaladó fizikai munkára. Dávid hazautazott, mivel az új iskolai év ideje elkezdődött, ők továbbra is boldogan pihentek és jól érezték magukat a család szerető gondoskodását élvezve.

Nem tartott sokáig az öröm, mivel állandóan, szinte naponta érkeztek a telefonhívások az Alföldről. Hol a férje, hol anyósa noszogatta Petrát, ne maradjon el olyan sokáig, azzal is megtoldva, hogy nem illik a férjet annyi időre magára hagyni, meg különféle érveket hozott föl. Fél év elteltével aztán megjelent Dávid családja a nagy autójukkal, és szinte erőszakkal vették rá, hogy menjenek

vissza, pedig nyugodtan maradhattak volna, mivel semmiben nem szenvedtek hiányt.

Anna és a lányok sem akartak beleszólni Petra dolgába; arra gondoltak, a fiatal házások döntsenek saját sorsukról. Petra pedig nem akart ellenkezni, elhatározta, hogy visszamegy. Egyébként Dáviddal szerették egymást, csak azt hiányolta, hogy erős akaratú anyósának Dávid soha nem mondott ellent, ezért félt az ottani körülményektől, s érezte, hogy ami abban a házban uralkodik, semmi jóra nem vezet számára.

Betegség

GONDJAIK SZAPORODTAK; a férj megbetegedett, fél testrésze szinte egyszerre lebénult, egyedül sem enni, sem járni nem bír. A fiatalasszony gondosan ápolja szklerózis multiplexben szenvedő, egyébként is nyugós betegét, aki elvárja, hogy körülgrálja és kényeztesse őt. Petra mindent megtesz, hogy állapota javuljon. Hosszú ideig tartott a súlyos állapota, majd a kezelések, gyógyszerek hatására lassan javulni kezdett, de közben eltelt több mint két év. Persze, semmi sem maradhat tikokban, anyósa egyszer elszólta magát, hogy a fiánál ez nem először fordult elő, évekkel ezelőtt ezzel a betegséggel már kezelték őt. Petra meghökkent, amiért ezt neki házasságuk előtt senki sem tette szóvá, és félt, – ki tudja, a gyerekekre is milyen hatással lehet, hátha örökölhetik apjuk betegségre való hajlamát? Persze, utólag mit érne vele, ha ezt szóvá tenné?

A férj ingerlékeny lett, holott mindent megkapott, amit el lehet képzelni. Gyakran feleségével udvariatlanul, go-

rombán beszélt. Ezért a helyzet nem javult, inkább romlott a házastársak között. Addig, amíg Petra dolgozott, középiskolában német nyelvet tanított, mindkét kisgyermekét maga hurcolta az óvodába, mégis otthon elvárták tőle, hogy férjét egyedül ápolja, mivel anyósa nem hajlandó részt vállalni ebben, mondván, hogy ez kizárólag a feleség kötelessége! Mindenképpen arra akarták őt rábírni, hagyja ott az állását, bejelentik anyósa vállalkozásába, töltsen idejét sütemények készítésével, és a férje ápolásával.

Szerencsére, erre még nem tudták rávenni a különben erősen befolyásolható nőt, azonban ebben az időben Petra gyakran felhívta telefonon az édesanyját és gondjaitbánatát sírva panaszolta el neki.

Hűtlenség

A FÉRJ ÁLLAPOTA időnként javult, aztán ismét mintha visszaesne. Egy ideje már járóképes, a lépcsőn egymaga támaszték nélkül is lemegy, sétálgat a ház kertjében, azonban – hogy a betegség látszatát fenntartsa és sajnáltassa magát – mások előtt mindenhová tolokocsiba ülve, vagy a család autóján közlekedik.

Petra csodálkozva veszi észre, hogy egy alkalommal – kísérő nélkül – elindul Debrecenbe gyorsvonattal, ahogyan a feleségének előadta: hivatalos tárgyalásra, valamilyen számítógépes program ügyében. Nemsokára azonban kiderül, hogy egészen más célzattal látogatja újabban Debrecen városát. Amíg Petra édesanyjánál tartózkodott a gyerekekkel, férje – az Internet segítségével – megismerkedett egy férjes asszonnyal, akit Petra távollétében – még a lakásban is fogadott. Mint később kiderült, rend-

szereken találkozgattak, még az sem zavarta őt, hogy szülei jelenlétében teszi mindezt.

Ahogy telt az idő, Petra egyre különösebb történeteknek lehetett tanúja. Amikor visszament, és elfoglalta állását, amíg az iskolában töltötte az idejét, hazaérve – nem is egyszer – idegen nőt talált otthon férjével egy szobában. Mindig kitaláltak valami ürügyet, közös munkát vállaltak, stb., amit felhozhatnak ennek okául, azonban ezt Petra már nem hitte el, kezdett minden világossá válni előtte.

Mindennek ellenére, Dávid otthon elvárja az amúgy is túlterhelt feleségétől, hogy maximálisan kiszolgálja őt. Férjének a helyi egyetemen fennálló munkaviszonya valamilyen módon megszűnt, egyre hosszabb időt tölt otthon, de meg sem említette neki, miért nem megy be a munkahelyére, az is megfordult a fejében, talán felmondtak neki, vagy ő hagyta ott az állását? Petrának feltűnt, hogy ismét otthon, a számítógépén készít különféle programokat, egyszer aztán rákérdezett, mi ennek az oka, de csak kitérő válaszokat kapott, ami őt igazán nem nyugtatta meg.

Unokák

ANNA MINDENT megtenne azért, hogy a lányának segítséget nyújtson, azonban nehéz a helyzete, mivel ilyen távolságból nem sokat tehet; a telefon pedig egyre sűrűbben megcsörrent, és Petra kimerültségét a hangján kérdés nélkül mindig megérezte. Időnként leutazott hozzá, s amiben tehetette, segítette, de az ott tapasztalt körülményeket minden látogatása után egyre súlyosabbnak érezte.

Unokái már óvodába-iskolába jártak, ezért az iskolai szünidőben elhozta őket, hogy otthonában legalább addig nyugodt körülmények között kipihenjék zűrés életük mindennapjait a kisváros sokkal tisztább levegőjében.

Rékát és Ivettet is bántotta nővérük helyzete, együtt aggódtak nemcsak hárman, hanem Zsófikával, aki most is, amikor csak tehetette, eljött hozzájuk, és olyankor rendbe tette a házat és környékét. Ugyanis mindhárman dolgoznak, a lányok – mivel az óvónői fizetésüket csaknem fölélik, abból alig tudtak félretenni, minden alkalmat megragadtak, hogy távollévő kolléganőik helyettesítését vállalva, nagyobb jövedelemre tegyenek szert.

Anna is túlórázik a munkahelyén – amikor csak tehetette – még most is gyakran hazavitt munkát, mivel minden forintra szükségük van, hogy anyagilag is támogatni tudja nehéz körülmények között élő lányát.

Sokszor eszébe jutottak azok az idők, amikor lányai még kicsik voltak, gyakran otthon kellett maradnia, s valamilyen betegség miatt nem vihette őket óvodába, olyankor – még a régi, nedves és hideg lakás kamrájába vitte be rozoga írógépét, hogy senki álmát ne zavarja – és ott gépelte, nem egyszer a százas oldalszámú munkát, hogy keresetét kiegészítse vele.

Most már kellemes környezetben, egészséges lakást mondhat magáénak, ahol felnőtt lányai, és amikor lehet, unokái is, igazán jól érezhetik magukat. Nagyot sóhajt, mert eszébe jutott, mennyit gürcölt, dolgozott azért, hogy a család egészséges körülmények közé kerüljön és ott együtt kényelemben élhessenek. S mi lett a vége? Férje belefáradt, bár ez a kifejezés nem igazán illik rá, hiszen gyenge alkata és depressziós tünetei miatt igazán nem erőltette meg magát.

Az élet úgy hozta magával, hogy most egyik lánya távol él tőle, érte aggódnak mindnyájan. Mindig azért imádkozik, hogy legalább a két fiatalabb lánykája megtalálja a helyes utat, és a nyugalmas életet.

Azt még nem vette észre, hogy a lányok valamilyen szerelmi kapcsolatra leltek volna. Egyelőre elfoglalta őket a munkájuk, nagyon élvezik a kisgyerekekkel való foglalkozást. Igaz, sokat vállalnak ők is a helyettesítésekkel, de fiatalok, elbíróják a nagy hajtást. Nem sok idő jut nekik szórakozásra, néha megnéznék egy-egy jónak ígérkező filmet a moziban, de leginkább a város könyvtárából kölcsönzött könyvek jelentik számukra a kikapcsolódást.

A két lány titokban tartott elhatározásáról azonban egyelőre nem tudott, hogy amint tehetik, külföldre utaznak. Ehhez a gondolathoz, persze egy kellemetlen helyzet segítette hozzá őket.

Történt ugyanis, hogy nővérük egyre türelmetlenebbül viselte már a súlyos helyzetét, itthonléte alkalmával, amikor arról beszéltek, hogy maradjon itthon a gyerekekkel, vállaljon munkát helyben, hiszen a gyerekek itt is járhatnak óvodába-iskolában. De ő nem tudott elhatározásra jutni, teljesen kiborult, de annyira, hogy szokásuk ellenére, alaposan összevesztek. Petra annyira megfélekezett magáról, hogy majdnem megütötte szóváltás közben Ivettet. Ez egymás közt maradt ugyan, utána ki is békültek, megbocsátották elhamarkodott tettét, mégis a tüske bennük maradt, hiszen ők aggódnak, küzdenek, segítenek rajta, pénzzel és mindennel, amivel lehet, azt is vállalnák, hogy itt éljen velük, ahol kevesebb gondja lenne. Sehogy sem értették az erre való reakcióját. Ekkor döntötték el egymás közt, hogy amint lehet, sorsukat maguk fogják irányítani, nem akarnak részt vállalni nővérük gondjaiból,

aki tulajdonképpen nem honorálja megértésüket, és a segítségüket, már úgy néz ki, mintha nem akarna magán sem segíteni.

Lyuk a fürdőszobán

ANNA LAKÁSÁBAN esténként egyre gyakrabban csörög a telefon, amikor Petra jelentkezik, és sírva panaszolja el újabb bánatát és panaszait anyjának. Most már kezd rájönni, hogy olyasmit várnak el tőle, amire fizikailag nem képes, és lassan azt is belátja, hogy bábként kezelik őt férje otthonában. Anyósa erőszakosan viszi keresztül minden akaratát, de férje sosem áll melléje, apósa: Ede pedig nem mer szembeszállni asszonyával, s hogy elkerülje a civakodást, a vitát, inkább elhúzódik és hallgatásba mélyed.

Ekkor Anna – egy elkeseredett telefonbeszélgetés után – elhatározta, ismét meglátogatja a lányát, látni akarja, mi történik körülötte. Mint mindig, amikor gondja adódik, most is szeretne valahogyan segíteni rajta, bár ismerve a családot, nem sok reményt fűzött hozzá. A lányok is megígérték, hogy a nyár folyamán kiveszik a szabadságukat, és ők is meglátogatják majd a nővérüket.

A hosszú utazás után fáradtan szállt le a vonatról Anna, és nagy csomagokkal érkezett a ház elé, ahol lánya él. Anyai szeretettel ölelte keblére szenvedő gyermekét, és örömmel üdvözölte kedves unokáit. Szomorúan látta, hogy Petra legutóbb otthonról kipihenve, jó kedéllyel tért ide vissza, most azonban már rövid idő alatt, láthatóan lerobbant állapotban van. Szeme vörös a sírástól, lefogyott, lehangolt.

Petra lesegítette anyjáról a kabátját, kalapjával együtt felakasztotta az előszoba fogasára. Felmentek és leültek az emeleti szobában, Petra nem bírta halogatni, azonnal nekifogott és elmondta anyjának, milyen helyzetben él.

– Dávid egyre tűrhetetlenebb. Diplomás ember létére olyan dolgokat művel, amit már egyre nehezebben tudok elviselni. Rendszeresen találkozik egy asszonnyal, amikor kiteszem a lábam a lakásból. Képzeld! Nem is tudom, hogy fogalmazzam meg; alig egy hete, hogy takarításkor egy életnagyságú gumibabát találtam, a szobájában őrizgette gondosan eldugva. Először azt se tudtam, mire való... Én a dobozát kidobtam a szemétkbe. Amikor hazajött, durván nekem támadt. Felelősségre vont, hogy merészeltem ezt megtenni? Csak később derült ki, miért haragudott meg ezért. Aztán rákérdeztem arra, minek tartja itthon a meztelen gumibabát? Azt válaszolta, hogy semmi közöm hozzá, azzal szerelmeskedik, akivel vagy amivel kedve tartja! Hallottál már ilyet, anyukám?

Később szóba került Dávid anyja előtt is az eset. Flegmán csak annyit mondott: – A fiam azt csinál, ami neki jól esik. Én nem szólok bele a dolgaiba, és azt ajánlom, mások se törődjenek vele!

– Anyukám elhült bennem a vér, amikor ezt hallottam. Csak azt nem értem, miért jöttek le értem a nagy autóval, miért kellett tőled olyan gyorsan elhozni bennünket, ha nem tud családapához méltó életet élni, és legalább a gyerekek előtt normálisan viselkedni.

– Mondd, természetes dolog az, ha valaki guminővel vezeti le az érzelmeit? – Már fogytán az erőm, nem tudok ilyen körülmények között élni. Csak az a baj, hogy nem látok megoldást, hogyan tudnék változtatni rajta, nincs módomban lakást szerezni, hogy itt hagyhassam az

egészet, és saját életemet élhessem, nyugodt körülmények között magam neveljem a gyermekeimet.

– Kislányom, amit hallottam, valamilyen ferde hajlamot takar. Amiben élsz, azt nem lehet életnek nevezni. Változtatnod kell rajta, de ezt csak te, egyedül döntheted el. Amiben tudok, segítek neked. A lakás felújításához mi is hozzájárultunk, hiszen kicsi korotoktól fogva, havonta vittem a forintokat a bankszámlára, hogy felnőve, a lakás megteremtéséhez legyen pénzetek. Te ezt megkaptad. Csak emlékezz rá, amikor figyelmeztettelek arra, foglalkozd az írásba, milyen arányban járultál hozzá a házuk bővítéséhez. Ha válásra kerülne a sor, ki kell fizetniük a részedet. Gondolkozzál el rajta, és ha úgy döntenél, ebben segítek neked, bár nehéz lesz, mivel erről nem készült semmiféle írásbeli dokumentum. Hiába gyözködtetek, akkor a szerelem elvakított téged is, mint általában másokat, és nem hitted el, hogy a megegyezés hiányában milyen veszteség érhet téged. Bizony, a házasság megkötése előtti szerződést komolyabban kellene felfogni.

ANNA ÉS PETRA a két gyereket ágyba fektette, éppen befejezték a mesét. Most érkeztek meg a lányok. Koraósz lévén, kabátjukban is fázósan húzták össze magukat. Petra eléjük szaladt, le a lépcsőn, és kart-karbaöltve jöttek édesanyjukat üdvözölni. Örömmel ölelték át egymást, de hamar tanúi lettek nővérük egyre súlyosbodó helyzetének, mivel már előttük sem tudta magában tartani a bánatát. Eddig ugyanis gondjairól csupán Annától értesültek.

Lepakolták úti holmijukat, aztán elhelyezkedtek a meleg szobában. Az emeleten nem tartózkodott senki, Petra azt se tudta, jelenleg hol lehet Dávid, mivel nem szokta vele közölni, anyósa meg apósa kint rakosgatnak a

műhelyben, ezért nyugodtan beszélgettek, senki sem hallja rajtuk kívül, miről esik szó köztük.

– Jó, hogy itt vagytok, legalább most nem jön értem Rebeka, hogy menjek neki a nagy edényeket tisztítani és helyrerakni, mert máskor mindig megvár a nehéz munkával. De nem is erről akarok beszélni.

Képzeljétek, amikor legutóbb otthonról megérkeztem ide, két nap múlva egy délután idegen nővel találtam Dávidot a lakásban. Csak azt nem tudom, miért kellett visszajönnöm, ha másvalakivel szórakozik, és ilyen légkörben érzi jól magát. Talán emlékeztek rá, hogy nem önszántamból jöttem vissza, szinte erőszakkal cipeltek ide kocsival, a gyerekekkel együtt. Itt pedig ilyen kellemetlen meglepetések vártak engem.

Közben megérkezett a férj, futtában üdvözölte a vendéget, aztán félrevonult a másik szobába, és a számítógépén kezdett babrálni valamit.

Egy darabig még beszélgetnek, aztán Petra vacsorát készített, evés utána lefekvéshez készülődtek. A két lány együtt ment a fürdőszobába. Zuhanyozás, tisztálkodás közben mindenféléről szó esik köztük. Megdöbbenve vették tudomásul, amit nővérük elmondott nekik. Amikor elcsendesedtek egy rövid időre, valami neszezésre figyeltek föl, Ivett kinéz az ajtón, de senkit se látott a közelben. – Itt csend van, nincs senki a folyosón, szólt oda Rékának.

Lefeküdtek, kipihenték a hosszú utazás fáradalmait.

Napok múlva Anna egyedül zuhanyozott a fürdőszobában, amikor ő is fölfigyelt valamilyen gyanús neszre. Olyan volt, mint amikor a villanykapcsolót felkattintgatják. Kinézett az ajtón, de ő sem látott senkit a közelben. Megemlítette a lányoknak, s akkor mondták el neki,

hogy ők is hallottak valamilyen zajt. Ezután már határozottan figyelni kezdtek, amikor a fürdőszobába mentek. Anna tüzetesen átvizsgálta a fürdőszoba falait, és észrevette, hogy a falon egy kicsi lyuk található, benne huzallal. Nem hagyta nyugodni, mi lehet az, ezért szóba hozta, mikor Edével találkozott a reggelinél, aki csak annyit mondott, hogy a fia valóban megkérte őt, hogy fúrjon lyukat a falon, s vezesse be a huzalt, amit ő adott neki. De hogy miért kellett, arról nem világosította fel, igaz, nem is kérdezte. Kicsit érthetetlen a magyarázat, de elhitték neki.

Aztán Anna kérdőre vonta a vőt is, aki gúnyosan a szemébe nevetett. Végül kisült, hogy a fiú videóra veszi fel a fürdőszobában látható eseményeket, a meztelenre vetkőző fürdőző nőket, és a számítógép monitora segítségével nézi, mint a moziban, mi történik ott.

– Egy világ omlott bennem össze. Micsoda ferde hajlam, hogy ilyenekben éli ki magát valaki? Majd’ elszüljedtem szégyenemben, amikor megtudtam, hogy engem meztelenül bámulhat a vőm, vagy bárki más. A lányaim pedig mélyen megbotrántak, amiért velük is ezt tette.

Rebeka, a ház asszonya minderre csak kérdéssel válaszolt: – Mi van abban, ha a fia szereti a pucér nőket szemlélni?

Anna ezután hamar befejezte a látogatást, lányaival együtt sietősen összepakoltak, és vonatra ültek.

Szalonnasütés

NYÁRON, a városban járva, Anna meglátogatta Ildikót. Náluk is nagy zsvajt talált, szokás szerint ott nyaraltak az unokák, tele a ház velük. Beszélgetés közben eszébe

jutott Annának: most náluk is otthon van a két lány, és ott vakációzik a két unoka: Gábor és Zsanett, jó lenne meghívni a családot. Nagy öröm lesz az unokáknak a gyermektársaság. Ildihez fordulva mondja: – Meghívlak benneteket, az egész családot szombat délutánra, egy kerti szalonnasütésre. – Épp a közelben zsibongtak az unokák, Edit és Dénes, mikor meghallották, ujjongtak örömükben. – Jaj de jó lesz, elmegyünk, Anna néni! – Ezzel megtörtént az egyezés, megállapodtak abban, hogy két nap múlva, szombaton délután négy óra körül találkoznak.

Szombaton édességekkel, süteménnyel fölszerelve, érkezett Ildikó népes családjával. Zsóka (a lánya) igazán jól mutatott mélyen kivágott könnyű nyári ruhájában, ami kiemelte napbarnított bőrét. A hat éves Edit arasznyi húzott szoknyája és a vajsínű kis blúza különösen tetszett neki, mivel otthon megnézte magát a tükörben és nagymamája megdicsérte, milyen jól áll neki. Erre kétszer is megpördült a tükör előtt, úgy örült a hallottaknak. Dénes már kilenc éves, rövidnadrágot, és kihajtott világoskék blúzt viselt, amiben ő is jól érezte magát. Itthon tartózkodott Ildikó két fia, akik szintén megjelentek a szalonnasütésen. Megállapodtak abban, hogy segédkezni fognak az előkészítésnél, a tűzrakásnál, nyársra húzzák a szalonát és a sütésnél is jeleskedni óhajtottak.

Telefonon bejelentették érkezésüket, ezért néhányan már a kapuban várták őket, mikor a nagy létszámú vendégsereg kiszállt az autóból, ahová csak úgy fértek be, hogy a két gyerek lebújt, ne látszódjanak kívülről. A gyerekek még nem ismerték egymást, ezért sorban bemutatkoztak egymásnak.

Anna a lányokkal a kertre néző nagy verandán már terített asztallal várta vendégeit, mindent előkészítettek,

nagy tálakban összevágott hagyma, paprika és paradicsom, szalonna felszeletelve, de valóban a fiúkra várt, hogy szakszerűen bevagdálva, nyársra húzzák a darabokat. A kert végében állt egy kicsi kamraféle, ott halmozódott fel mindenféle faág, és nagyobb hasáb. A két nagyfiú néhány nagy hasábot kisebbekre vágott, és nagy kosárba rakva, a tűzfészek kijelölt helyére, a szalonnasütőhöz hordta. Szakszerűen feltornyozták a fákat, nagy lánggal égett, már vígan pattogott a tűz, meg kellett várni, amíg a vastagabb fadarabok vörös parázssá izzanak, aztán a gyerekek sorban nagy rönkökön körülülték a tüzet, és kezdődött a szalonnasütés rituáléja. Mindenki kapott egy-egy tányéron, hagymával megpakolt kenyérszeletet, arra csöpögtették a szalonnáról lecsurgó zsírt. Némelyiké egész kormos lett, mivel nem a parázs, hanem a láng fölé tartották a nyársat, ezért kormos lett, de őket nem zavarta.

Amikor már mindenkinek megpirult a szalonnája, asztalhoz ült a társaság. A nagy létszám miatt a kicsik külön kisasztalt ültek körül, úgy falatoztak jóízűen a különleges csemegéből. Már kezdett alkonyodni, szűnyogok zümmögtek körülöttük, ezért a tüzet újból föl kellett élesztetni. Közben az erkély lámpáit lekapcsolták, mivel arra sereglett a szűnyograj.

Vacsora után különféle üdítőkből és ásványvízből kortyolgattak, a felnőttek sört ittak. Sokáig beszélgettek még a kellemes nyári estén, már hűvösödött az idő, amikor a vendégek megköszönve a vendéglátást, elbúcsúztak a háziaktól azzal, hogy ők is látogassanak el hozzájuk, amíg itt vannak az unokák, akik nagyon összebarátkoztak.

Döntés

PETRÁBAN KEZDETT érlelődni a gondolat, hogy már nem tartható tovább a jelenlegi helyzete, beadta a válópert, kérte a házasság felbontását. Indokait kissé becsomagolva, azt kérte, hogy gyermekeit ő szeretné nevelni, természetesen olyan feltétellel, hogy abban a férj is részt vehessen, ezen túl a lakásbővítéshez adott hozzájárulás összegének megtérítésére is bejelentette az igényét.

Dávid a gumibabát még a per kezdetén eltüntette, tán' félt, hogy Petra felhasználja ellene az eljárás folyamán. Ezért kérdőre vonta a feleségét. – Hová tűntetted a dobozt, amiben a gumibabát vásároltam?

– Kidobtam a szemétre, mit gondolsz, minek őrizgettem volna? – Dávid fellelegzett, hogy már ellene nincs bizonyíték!, de Petrának eszébe sem jutott volna ezzel megszégyeníteni gyermekeinek apját.

Nem sikerült megegyezni a lakáshoz adott összeg visszatérítése ügyében sem, sőt kinevették, hogyan képzelel? Azért fizessenek, hogy el akar onnan menni? Mehet, ha akar, de pénz nélkül, és a gyerekeket sem viheti magával! Jó pénzzel, minden hájjal megkent ügyvédet fogadtak, aki a férj bűneit mind letagadta, sőt, úgy állította be, mintha Petra egyáltalán nem járult volna hozzá a ház bővítésének költségeihez. Ő pedig gyengének érezte magát ahhoz, hogy megfelelő érveket tudjon felhozni, írásos bizonyítékokkal pedig nem szolgálhatott. Ki gondolta volna, hogy arra szüksége lehet, hiszen a házasság megkötése előtt jólétet ígértek neki. Másként, a pénze nélkül pedig hogyan költözhetne el ebből a földi pokolból, amiben itt él.

Nem maradt más választása, mint belenyugodni, hogy ott kell élnie két gyerekével az egyik szobában, míg a férjének két tágas szoba jutott mellette, az emeleti részen. Ott szenved tovább, látva azt is, hogy immár véglegesen odaköltöztette a debreceni asszonyt, aki közben elvált a férjétől.

Ráadásul nemsokára megszűnt az állása, teljesen kilátástalan helyzetbe került. Képes még azt is elvállalni, hogy anyósa részére hetenként néhány hajnalon a garázsból ő húzza ki a nehéz, megpakolt furgont, amiben a piacra hordja a süteményeket eladni. Erős testalkatú férfinak is óriási erőpróbát jelentene, nem még egy olyan törékeny alkatú nőnek, amilyen ő! Ezért naponként ötszáz (!) forintot fizet neki az anyós, de kénytelen azt is elvállalni, más jövedelem híján.

És mégis, amikor szóba került, hogy költözzön az édesanyjához, legalább ideiglenesen, erre nem mutatott hajlandóságot. Úgy látszik, ki tudja miért? – mégis ragaszkodik ahhoz a férfihez, aki vele így elbánt? Mások előtt érthetetlen, amiért képes nap-mint nap, továbbra is eltűrni a megaláztatásokat, amiben részesül abban a lakásban.

Igaz, ott nagy házban lakhat, szép nagyvárosban él, azt mondja, hogy a régi otthonát és a kisvárosi körülményeket már nem bírná megszokni. De ott maradni, ilyen körülmények között, azt hogy tudja elviselni? Erre anyja és húgai nem találtak választ.

Ilyen esetre mondják – ami helytálló –, hogy ha ezt választja önként, akkor vessen magára.

Persze, kívülállónak nehéz megérteni, miért nem fogja föl egy diplomás, értelmes fiatal nő, hogy neki kell változtatni ahhoz, hogy nyugalomban éljen a gyermekeivel, hiszen olyan sok nő marad egyedül és boldogul, neveli és taníttatja a gyermekeit. Mért nem érez magában annyi erőt?

AMIKOR csak tehetette, Anna elhozta magához a gyerekeket, akik bizony fizikailag és lelkileg is megsínylették a lehetetlen helyzetüket; igyekezett rendbe hozni őket, jó ellátást kaptak Anna nagymamánál, felruházta, moziba vitte őket, az északi határ mellett élő rokonokhoz együtt látogattak, hogy megismerjék a rokonaikat. Gyakran útra keltek és egész napos kirándulás keretében megnézték a fővárosi állatkertet, vagy jegyet váltott egy-egy cirkuszi előadásra. Utóbbi években már minden nyáron magával vitte őket valamelyik fürdőhelyre, hogy mint mások, ők is nyaraljanak az iskolai szünidő alatt.

Amíg a lányok itthon tartózkodtak, ők is segítettek anyjuknak és Petrának, de lassacskán megunták a helyzetet, még távolról sem tudták elviselni nővérük gyötrődését, különösen azután, amikor egy alkalommal teljesen kiborult itthon, mindnyájukat megsértette, magából kikelve kiabálta: ne törődjenek vele, mert ő nem marad itt, igen is visszamegy, és ott él továbbra is.

– Jó, menjél, ha ez neked jobb! – Mit mondhattak volna neki mást?

Szomorú őszi nap volt éppen, másnap együtt indultak ismét a temetőbe. Petra teljesen magábaroskadva letérdelt apja sírjára és megállíthatatlanul zokogta el ott a bánatát. Anyja és húgai nem tudtak vele mit kezdeni, látták, hogy vigasztalhatatlan, teljesen kiborult. Sokáig maradt, aztán amikor csendesen eleredt az eső, térdelő helyzetéből fel-emelték, két oldalt karonfogva indultak hazafelé.

Otthon csend fogadta őket. Vacsorát tálalt Zsófi, aztán mindenki elvonult a szobájába, de az álom sokáig mindnyájukat elkerülte.

Megyek Amerikába!

NEMSOKÁRA történt, hogy a két lány megismerkedett egy, az Egyesült Államokból hazalátogatott családdal. Beszéd közben szó esett arról, hogy amerikai ismerősük három kisgyermekéhez – megfelelő ellátás és fizetés ellenében – képzett magyar nőt keres gyermekfelügyelőnek. A két testvér összenézett. Már szóba került köztük, hogy külföldön is kereshetnének állást, de nem tudták, hogyan fogjanak hozzá a megvalósításához. Ivett ugyan nem érzett kedvet itthagyni a várost, otthonát és anyját, egyébként is félős a természete, különben sem tudta elképzelni, hogy teljesen idegen helyen éljen. Azonban Réka kapott az alkalmon. Elkérte a címüket és telefonszámukat, és annyit közölt velük, hogy érdekli az állás, és lehet, hamarosan jelentkezik.

Este szóvá tette Annának, azt kérdezte: – Anya, mit szólnál hozzá, ha kimennék Amerikába? – Anna azt hitte, tréfál vele. Itt akarsz hagyni, elmennél a világ végére? Istenem! – fakadt ki, majdnem sírva. Aztán kissé lecsendesedve folytatta: – Ne haragudj kislányom, olyan hirtelen jött, el sem tudom képzelni, hogy olyan távolságban éljünk egymástól!

Réka kissé megijedt, amiért anyját ilyen helyzet elé állította. – Kérlek, mama, ne haragudj rám, de ezt az alkalmat nem szalaszthatom el. Tudom, ha végiggondolod, te is megértesz engem, hogy szeretnék világot látni, és olyan helyen dolgozni, ahol megfizetik a munkámat, és talán téged is tudnák anyagilag támogatni. Annyit hallottam és olvastam arról, milyen más ott az élet, nem olyan, mint itthon, szegény kis hazánkban. Úgy érzem, ott tudnám hasznosítani és továbbfejleszteni a nyelvtudá-

somat, s ha alkalom kínálkozik rá, talán szerezhetek magamnak másik diplomát is. Úgy érzem, máshol is megállnám a helyem. Talán mindnyájunknak jó lenne.

Egyébként sem döntöttem még, de tetszik az ajánlat, és nem biztos, hogy később élhetnék vele. Még utána kell néznem, mennyi időre engedélyezik a kinti munkavállalást, talán csak egy évre, utána vagy meghosszabbítják a vízumot, vagy nem. Majd telefonon gyakran beszélgetünk. Annyi időt már csak kibírnánk mindnyájan?

Anna könnyeit törölgetve ölelte át a lányát. – Tudom, kislányom, szeretnél világot látni, érthető, és azt is tudom, ott is megállod a helyed, hiszen valóban beszélsz angolul, a gyerekekhez értesz, szeretettel foglalkoztál itthon is velük. Egyébként, úgy neveltelek, tudom, nem kell téged féltennem. Mégis... mégis, nehéz a gondolat, hogy távol leszünk egymástól.

Este a lányok összedugták a fejüket a szobájukban, sokáig beszélgettek. Ivett nem akarta elkedvetleníteni nővérét, de benne is rossz érzést keltett a gondolat, hogy immár egyedül marad, mivel Rékával úgy éltek eddig, mintha ikertestvérek lennének. Születésüktől fogva mindig, mindenütt együtt voltak, egy iskolában, sőt, a gimnáziumi éveket már egy osztályban tanulták végig, azonos barátokkal szórakoztak, ráadásul még munkahelyük is ugyanaz.

– Mi lesz velem? – nézett szomorúan nővérére – ha Te is itt hagysz engem? Egyedül leszek, hogy fogom megszokni nélküled, hiszen mióta az eszemet tudom, nem mozdultunk egymás mellől. Olyan úrt hagysz magad után, nem tudom, mivel fogom pótolni.

– Tudod mit, megígérem, ha beválik a számításom, és jól érzem magam odakint, akkor neked is szerzek állást, és te is kijöhetsz utánam.

– Jól van, ne érts félre, nem akarlak lebeszélni a tervedről, mivel szeretlek, és megértem a szándékodat. Nekem is jó érzés, ha valamit el akarsz érni, és azt sem akarnám, hogy miattam lemondj a tervedről. Ha jónak látod, akkor miért ne próbálnád meg? Csak éppen most nem tudom elképzelni, milyen lesz az életem, ha nem vagy mellettem.

Ezekkel a gondolatokkal hajtották fejüket álmokra.

Egy év múlva

OTTHON Anna és Ivett örömujjongással fogadta Rékát, amikor néhány hétre hazalátogatott távoli második otthonából. Sírva-nevetve ölelgették egymást. Igaz, hetenként gyakran beszélgettek telefonon, mindenről értesültek, ami vele történik a távolban, mégis más, hogy most itthon láthatják és örülhetnek egymás közelségének. Éjszakába nyúlóan hallgatták Réka élményeit.

Együtt látogatták meg a rokonokat, első útjuk természetesen a nagynénihez vezetett, mivel most már a kisebb háztartás miatt nem tartózkodik állandóan náluk. Zsófi kezeit összecsapva álmélkodott, milyen jól néz ki Réka.

– Úgy nézel ki, mint egy színésznő! Meg sem ismernélek, ha utcán találkozunk össze!

Viszont nem mentek az Alföldre meglátogatni a nővért, mivel válás után nagyon összeszorulva él ott a két gyerekkel. A következő héten azonban – már kezdődik az iskolai szünet – Petra jön hozzájuk a gyerekekkel. Nagy terveket szőttek arra az időre, amikor az egész család együtt lesz, elhatározták, hogy Zsófi is újra itt marad náluk.

Ivett kivette a szabadságát, nyáron kevés az óvodás, ilyenkor felváltva tölthetik otthon az időt. Együtt jártak a városba mindenhová, barátnőikkel, ismerősökkel találkoztak, és kellemes órákat töltöttek el egymás társaságában.

Véletlen találkozás

ANNA BARÁTNŐJE éppen a város művelődési központjában járt, az emeleti könyvtárban cserélte ki az elolvasott könyveket, amikor a kapuban összetalálkozott Rékával.

– Kit látnak szemeim? Nocsak! Te vagy az, Réka! Oly’ régen láttalak, alig ismerlek rád – tette föl egymás után a kérdéseit, miközben örömmel ölelték át egymást.

– Bizony, teljes életnagyságban én vagyok.

– Lefogytál, olyan csinos, karcsú lettél, és elegáns. Mikor érkeztél haza, meddig maradsz? És végleg, vagy csak szabadságra, látogatóba jöttél haza a mamádhoz? Hogy érzed magad? Gyere, ülünk le a szomszédos cukrászdába, mondd el, hogy élsz odakint, válaszolj a sok-sok kérdésre, amit föl tettem neked.

Kart-karbaöltve érkeztek a kis cukrászdába, leülnek a finomságairól híres hely egy elszigetelt részébe, kis asztalka mellé.

– Te mit kérsz, Réka? Nagyon finom a forró csokijuk, én azt rendelek.

– Nekem is jó lesz, Ildikó néni, bár én leszoktam az édességről, de most ez különleges pillanat, itthon újra, a szülővárosomban megengedhetem magamnak.

A fodros-kötényes fiatal felszolgáló hozta ki a rendelt és elkezdték hosszú beszélgetésüket.

– Nagyon jól érzem magam – mondja Réka, miközben megkeveri a gőzölgő, vanília illatot árasztó csokoládét –,

de igazán hosszú idő kellett hozzá, hogy megismerjem az ottani életet. Persze, a jót hamarabb megszokja az ember, mint fordítva. Egy magyar házaspár három kicsi gyerekére vigyázok. Amikor kimentem, a legkisebb kilenc-hónapos volt, a következő két-, a legidősebb négyéves. Tetszik tudni, Ildikó néni, hogy...

– Szólíts csak Ildikónak, és tegeződjünk, úgy könnyebb beszélgetni, hiszen lányom iskolatársaival és kollégáival is mind tegező-viszonyban vagyok.

– Köszönöm, tehát tudod, Ildikó, hogy óvónőképzőbe jártam húgommal együtt, a kisgyerekeket közel érzem magamhoz. Mégis, kezdetben a pici gondozásától kissé tartottam, de hamar belejöttem, és hozzáedződtem a kinti szokásokhoz.

Tény, hogy nem lehet összehasonlítani azt az életet, a miénkkel. A háztartások mindenféle gépekkel vannak felszerelve; annyira természetes, hogy már én is autót vezetek, amit mindjárt rendelkezésemre bocsátottak, azzal vittem-hoztam a legnagyobb gyereket óvodába, azzal jártam bevásárolni, meg ahova szabadidőmben óhajtottam, használhattam. Persze, a közelbe én is kerékpárral járok, amikor nem kell a gyerekeket magammal vinni. Megfigyeltem, hogy ott sokkal többen közlekednek biciklivel, amikor nem cipelnek csomagot vagy gyerekeket, azzal közelítik meg a céljukat.

A ruhafélét majdnem úgy veszik és váltják, mint itthon az eldobható papír-zsebkendőt. Minden olyan más. Ami fontos, nincs olyan hajsza, mint nálunk, és annyira természetes, hogy kényelmesen végeznek mindent. Az élethez tartozik a szórakozás, a mozi, a színház, a kikapcsolódás... Az emberek nem cipelnek olyan súlyos gondokat a vállukon – és a kezükben sem – teszi hozzá nevetve –,

mint nálunk, ez meglátszik rajtuk, nem fáradtak, inkább felszabadultak, a nagy strapa nincs az arcukra írva, legtöbbször kiegyensúlyozott, és kedélyes.

Egyébként csak szabadságra jöttem, anyukát látogatni, ami bizony még akadályokba ütközhet.

– És hogy állunk a fiúkkal, – megkérdezhetem?

– Természetesen. Igen, nemrég’ megismerkedtem valakivel, aki igazán nagyon szimpatikus, és közel áll hozzám, azonban még nem döntöttünk a jövőnkéről, csupán barátság köt egymáshoz bennünket; szabadidőnket együtt töltjük, járunk szórakozni, vendéglőbe, kirándulni, és segít megismerkedni a várossal, környékével, az amerikai élettel. Természetesen, már a fővárosba is ellátogattunk repülőgéppel, persze egy-két nap alatt nem lehet mindent fölfedezni abban a hihetetlenül hatalmas városban.

Még sokáig beszélgettek. Réka tette föl azt a kérdést, hogy mivel tölti idejét mostanában Ildikó?

– Éppen ilyen ügyben jártam a Művelődési Központban, ahol találkoztunk... Egyik kötetem bemutatója lesz nem-sokára, annak részleteit beszéltem meg az igazgatónővel.

Réka örömmel újságolta, hogy ott kint az emberek ki vannak éhezve a magyar szóra, a magyar könyvekre. Meg lehetne oldani, hogy kaphassak néhány címet vagy kötetet, amivel az ismerőseimet megörvendeztethetném?

– Nagyon szívesen. Tudod, aki arra adja a fejét, hogy írni kezd, aztán sok-sok munkája lassan fölhalmozódik, annak legnagyobb öröme, ha másokkal is megoszthatja a gondolatait.

Ildikó előveszi táskájából az apró névjegyet, átadja, ahol a telefonszám mellett ott található az e-mail címe is.

– Ha akarod, küldök neked kortárs magyar irodalmat. Most jelent meg több kötetem, ami olvasható a világhálón

is. Azonban legfőbb vágyam, hogy olyan kiadót találjak, amely nyomtatásban adná ki a könyveimet.

– Jaj, de jó, hogy szóba hoztam. – Aztán ő is előveszi a névjegyet, átadja. – Ígérem, hamarosan jelentkezni fogok.

Öröm volt látni a lányt, annyira földobódott, jó a hangulata, egészen más, mint korábban. Elbúcsúztak egymástól, Ildikó minden jót kívánt neki, azzal, hogy sikerüljenek a tervei ott, a messze választott új hazában.

IVETT TANULT nővére elrontott házasságából. Réka következő látogatásakor megérlelődött benne az elhatározás, hogy ő is kimegy, és ott kezd új életet. Nővére elmondta neki, akad állás számára, az ott élő magyar családok szívesen alkalmaznak magyar lányokat, neki sem kell itthon tovább kínlódnia. Úgysem képes nézni nővére gondjait, édesanyja kínlódását. Réka ígéri, hogy hamarosan szerez neki helyet.

Új állásban

MÁR nem gyermekcsősz Réka, hanem egy kisváros óvodájában sikerült elhelyezkednie, ráadásul olyan helyen, ahol igen sok Magyarországról elszármazott család él, és szívesen adják olyan helyre gyermekeiket, ahol magyar óvónőt is alkalmaznak. Ő pedig igazán örül annak, hogy végre ismét saját tanult szakmájában dolgozhat, kisgyermekek között.

Reggel sorban érkeznek a szülők a kicsikkel, a négyévesek már ovi-busszal járnak, két-három gyermeket mindig egy-egy szülő kísért reggel az óvodába, ugyanúgy délután is együtt térnek haza. Mások autóval járnak, szintén ismerős gyerekekkel. Így a szülőknek nem kell

minden nap annyi időt tölteni az utazással, mivel csak néhány naponként kerül rájuk a sor.

Kicsi településen, nagyváros közelében él most. Érdekes, hogy otthon, szülőházájában mennyi gondot okoz az embereknek, ha gyermekhiány miatt bezárnak egy-egy óvodát-iskolát. Itt sincs mindenütt, minden nap buszon vagy autóval hozzák-viszik csoportosan a kicsiket.

Posta sincs mindenütt. Egy autó jár körben több kisebb települést, az ott lakók tudják, hány órára várják, és az mindig pontosan megjelenik, hozza és viszi a küldeményeket, csomagot, újságot és magazinokat, levelet, néha pénzt, sőt mást is, amire kérik. Általában a kertek végében állítják fel a postaládákat, és ott helyezik el az érkező postát, és ott közlik, ha valamilyen postai küldeményük vagy kívánságuk van. Gyorsan megy minden. Csak beszenget, aprót mindig tart magánál, fizetnek, és már megy is a következő helyre, ahol nincsenek otthon, ott a postaládába rakja le a küldeményeket.

Réka arra gondolt, hogy a helyét átadhatja Ivettnek, ha még mindig érdeklődik az ottani élet után. Elhatározta, hogy legközelebbi alkalommal szóvá teszi neki.

Közben eszébe jutott, miről beszélt édesanyja barátnőjével, a cukrászdában, amikor otthon találkozott vele. Gyorsan elővette a hordozható számítógépét és feladott egy e-mailt, amit Ildikó már másnap fölfedezett a számítógép képernyőjén, amint betekintett a postaládájába:

„Kedves Ildikó! – Hamarosan egy összejevetelt tartunk, ahol a Magyar-klubtagok találkoznak. Jó lenne, ha addig kaphatnék valamilyen anyagot tőled. Biztosan sokan örülnének az írásaidnak. Ildikó, ha lehet, küldjél olvasnivalót, és közöld azokat az Internet címetek, ahol megtalálhatók az alkotásaid. Az eredményről majd hamarosan tájékoztatlak.

Csók: Réka”

Este eszébe jutott, hogy ideje volna felhívni telefonon az édesanyját. A szokásos tájékoztatás után Ivett vette fel a kagylót, s akkor említést tett neki a fejleményekről.

Húga elmondta neki, hogy dolgozik, hajtja magát, túlórákat vállal, hogy besegítsen anyjának. Fáradt és kedvetlen, lassan már nem bírja elviselni az itthoni terheket. Ezért örült Réka ötletének, és elhatározták, hogy mindketten megteszik a szükséges előkészületeket arra, hogy mielőbb ő is kivándoroljon.

Ildikó pedig még aznap megírta levelét és összeállította kedvenc novelláit-verseit, és azt az összefoglalót, ahol felsorolva láthatók az Interneten már megjelent kötetei, rajta feltüntetve azok a honlapok, ahol lehet olvasni a munkáit. Mindjárt az egészet továbbította a számítógépen.

RÉKA SZERELME. – Talán egy éve, hogy a család révén, ahol korábban dolgozott, fogadáson megismerkedett egy fiatalemberrel. Amikor meglátták egymást, úgy érezték, szerelem első látásra. Azonban utána hosszabb ideig nem találkoztak, csak mindketten keresték az alkalmat rá, hogy végre valahol ismét összejöjjenek. Rékát az a család hozta össze, akiknek a gyerekeire először vigyázott. Ismerik Paul szüleit, s a lányt is, ezért nyugodt lelkiismerettel vállalkoztak rá, hogy közelebb hozzák őket egymáshoz.

Leginkább vendéglőben vagy más szórakozóhelyen szoktak találkozni. Lassan már két éve járnak együtt Paullal, aztán amikor a fiú Kanadában helyezkedett el, ő is elkísérte. Ma már elválaszthatatlanok egymástól.

A fiú nagypapája magyar származású, egy alföldi városból vándoroltak ki. Már megismerkedett a szüleivel

is, akik szívesen maguk közé fogadták. A nagypapával is találkozott, érdekes, igazi, alföldi típusú férfi, nagy bajuszt visel és pipázik. Találkozásuk alkalmával szívesen érdeklődött az otthoni életéről és örömmel hallgatta a fiatal lány beszámolóit.

Pault fiatal korától érdekelte a festészet és az irodalom, már gyermekkorában minden található felületre rajzolt, és festett, több rövid írása megjelent különféle magazinban. Ezért szülei művészeti középiskolában taníttatták, majd a főiskolát is elvégezte. Tehetséges, gyorsan készülnek a munkái. Akvarelljei és olajfestményei már több kiállításon elismerést szereztek a nevének. Rékáról is festett egy képet, ahol egy liget fái alatt, padon ülve, kezében könyvet tartva látható. Névnapijára ezzel a képpel ajándékozta meg őt.

Csendes, udvarias fiatalember. Kicsit idegenül ejti ki a magyar szavakat, hiszen a mamája amerikai. Hamar közel kerültek egymáshoz, mivel a természetük nagyon összeillő. Hasonló az ízlésük, szórakozásban is megegyeznek a nézeteik. Kanadába követte őt Réka, ezért az óvodai állását egyelőre szünetelteti. Összeköltöztek; mivel a kapcsolatuk tartósnak bizonyult, ezért nemsokára véglegesen is összekötötték életüket. Egy kis templomban tartották az esküvőt, ahol csak a szülők és nagypapa jelent meg.

ÜNNEPSÉGRE meghívót kapott a fiatal pár. Március 15-ére rendezett a Magyar Klub összejövetelt. A városnak egy csendes, ligetes részén állt a ház, magyar zászlókkal feldíszítve, terített asztallal várták a vendégeket. Egy idős úr előadást tartott, szépen beszél magyarul, s nagyon jól ismeri a történelmet; magyar szakos tanár lehetett aktív korában. Meghatódva tapsolták meg a beszédet, sokuk-

nak könnyes lett a szeme, Réka is meghatottan törölgette a könnyeit, amikor a magnóban felhangzottak a Magyar Himnusz szövegei.

Utána magyaros ételeket szolgáltak föl, és barátságos hangulatban telt az idő. Réka említést tett a Magyarországon élő kedves ismerőséről, akinek már több kötete jelent meg az Interneten, utána az otthon sokszorosított iratokat és címeket osztotta szét a megjelentek között. Nagy örömmel fogadták.

Nemsokára jelentkezett Réka, kedvesen arról tájékoztatta idős barátnőjét, hogy a nagyszabású magyar-találkozón szétosztotta barátai között a kapott irodalmat. Megadta a hozzáféréseket is. Azzal zárta levelét, hogy sikerült felfedezni egy kiadót, aki szívesen vállalná egy regény nyomdai elkészítését. Ígéretet tett rá, hogy hamarosan jelentkezik ebben az ügyben; minden jel arra mutat, hogy sikerül az első kötetet az itteni magyarok támogatásával kiadni.

Olyan öröm érte Ildikót, amiben nem is reménykedett. Megköszönte Réka kedvességét, és nagy izgalommal várta a fejleményeket.

Nem kellett sokáig várnia, levélben érkezett a megkeresés, és a kiadó kéri az első kéziratot megtekintésre, amelynek áttanulmányozása után ismét jelentkezik.

Anna távoli unokái

EGY ÉV MÚLVA. – Rékának ikerkislányai születtek. Boldogan élnek, Paul közelben lakó szüleinek szeretete sokat jelent a kis család számára. A kicsik egészségesen, szépen fejlődnek édesanyjuk szakszerű és gondos felügye-

lete mellett. Férje családja befogadta Rékát, szeretettel veszik körül, örülnek a kis unokáknak.

A nagy távolságokat repülőgéppel győzik le. Különben ott nem megy ritkaságszámba, hogy neki is, a férjnek is külön kocsija van. Réka kis Volkswagent, férje BNV-t vezet, ha együtt utaznak, azzal megy a család, mivel jobban elférnek benne mindnyájan.

Most Kanadában élnek. A két lánytestvér gyakran látogatja egymást, leginkább Ivett jön hozzájuk, Kanadába. Egy ízben már nem egyedül érkezett, mivel időközben ő is társra lelt. Megismerkedett egy, szintén Magyarországból elszármazott fiúval, aki annyira amerikai, hogy néhány év után már csak töri a magyar nyelvet, mivel a környezetében nem is hall magyar szót. Azonban Ivett kedvéért ismét szorgalmasan gyakorolja a magyar nyelvet. Jack vele egyidős, elektromérnök, de számítástechnikai-automata szakon is képesítést szerzett, édesapja hatalmas üzemében vezető beosztást tölt be. Jól keres, anyagi gondjaik nincsenek. Ezért Ivett nem ment nővére után Kanadába, hanem Amerikában telepedett le, de a kapcsolatot tartják, gyakran meglátogatják őket.

ANNA mindkét lánya ma már világlátott, boldog asszony, akik tudják, mit akarnak, és kellemesen élnek kint az új hazában, de gyakran nosztalgiával gondolnak a távoli kis otthonra, ott élő szeretteikre.

Rékával elhatározzák, hogy a következő karácsonyra most már párosával, családotól hazalátogatnak, és a teljes közeli rokonságot összekolompolják, hogy mindnyájan együtt töltsék az ünnepeket.

Barátság

ANNÁNAK nehéz élet jutott osztályrészül. Hiába, egész életében annyit fáradozott, nem tud szabadulni gondjaitól. A városközpontban nemrég' összefutott Ildikóval. Szokás szerint betértek egy kávéra a kis cukrászdába, Anna kiöntheti lelki fájdalmait barátnőjének.

Csendben beszélgettek. Anna fáradt, egész életében súlyos terheket kellett elviselnie. Úgy látszik, ez már így marad egész életében. Aki súlyos terheket viselt, gyakran továbbörökíti gyermekeire. Fájnak a lábai, egy csomó egészségi problémája akad, de elérve a nyugdíjas kort, mégis olyan terheket kell cipelnie, amiről nem tudhatja, meddig lehet kibírni. De hordja, viszi vállán az egész család gondját-baját, magát nem kímélve.

Hiába tudja, hogy két lánya a távoli kontinensen megtalálta számítását, és boldogok, hiszen párukra leltek. Talán, talán ők, ott jobban boldogulnak, mint itthon a nővérük, aki képtelen magán segíteni, és élete teljesen kilátástalan, ami miatt anyja egy percre sem lehet nyugodt. Néha ezért úgy érzi, hogy már ő is depresszióra hajlamos, bár mindig bízott a jövőben, és a legsúlyosabb gondok között is megtalálta mindig a mélyből a kiutat, de most valahogy olyan mélységbe süllyedt a lelkivilága, és nem tudja, hogyan segítsen a bajbajutott lányán, kis unokáin, akik bizony alapvető szükségleteiket is nélkülözni kénytelenek. Ugyanis a másik, szívtelen nagymama nyugodtan nézi – talán még élvezi is – súlyos helyzetüket.

Ildikó hiába próbált lelket önteni belé, minden hiába. Barátnője teljesen maga alatt van. Úgy érzi, minden és mindenki ellene esküdött, képtelen valamit kezdeni,

hogy a családja ne essen szét. Minden, de minden olyan hiábavaló...

Váratlan fordulat

EGY VASÁRNAP, úgy érzi, mindenképpen találkozni akar a lányával, aki előző nap újra kiöntötte lelkét telefonon, meg kell látogatnia, nehogy azt érezze, teljesen magára maradt... Vonattal utazott Budapestre. Amint megérkezett a Keleti pályaudvarra, leszállt a szerelvényről. Éppen indult volna a másik pályaudvarra, lihegve a nehéz bőrönd cipelésétől, kicsit megállt, maga mellé tette, hogy kifújja magát, közben nézi a feliratokat, azt latolgatja, melyik metróvonalon kell továbbmennie, amikor előtte, mint a mesében, ott terem egy elegánsan öltözött, jóvágású középkorú úr, meglátja a táskát, s gondokba merült arcát, odamegy hozzá, és udvariasan megkérdezi: Asszonyom, segíthetek?

Anna előbb csodálkozva méregeti, talán ismeri? Arra gondol, mit tegyen, miközben a férfi kalapját megemeli, majd bemutatkozik. – Ne haragudjék, de nekem annyira ismerős, és úgy látom, egyfelé tartunk. Szívesen segíték, viszem a csomagját, ha megengedi.

Anna magában gondolkodik, honnan ismerheti a férfit, aztán túlteszi magát. – Nem mindegy? – Új ismerőse Fekete Dénes jóvágású, amint a beszélgetésből megtudja, egy cég vezetője. Jó állása, összeköttetései vannak, de magányosan él. A következő átszállásnál ajánlatot tesz Annának.

– Jöjjön, épp’ ebédidő van, nem messze egy ismerős vendéglőben jó lenne megebédelni, mielőtt folytatná útját a távoli városba. Meghívom, ebédeljen velem, éppen oda készülök.

Anna arra gondol. Miért ne? Hiszen ráér, senki se várja, senkinek sem hiányzik, annyira mindegy, mikor indul és érkezik majd a lányához.

– Köszönöm, elfogadom a meghívást – válaszol a kérdésre, és arcán mosollyal fordul a férfihez. – Tulajdonképpen én is megéheztem, éppen arra gondoltam, hogy majd a vonaton megeszem a szendvicsemet, amit magammal hoztam.

A következő metró-megállóban leszállnak, a férfi egyik kezében a táskával, megkérdezi: – Ne vegye tolakodásnak, de megengedi, hogy karon fogjam? Látom, bizonytalanul mozog a nagy sokadalomban. – Ezzel választ sem várva, másik kezével belekarol, és úgy folytatják útjukat a közeli vendéglő felé.

A férfi otthonosan nyit be a kis vendéglő előterébe. A ruhatárban leteszi kabátját, megszabadul a csomagtól, lesegíti Anna kabátját, majd bevezeti az étterembe. A férfi körülnéz, mire ismerős pincér jelenik meg, és jobbra vezeti őket a nem messzire levő sarokban elhelyezett kétszemélyes asztalhoz, és hellyel kínálja a vendégeket.

Elhelyezkedés után Dénes az asszony kezébe adja az étlapot, válasszon róla, közben ő is tanulmányozni kezdi a másikat. Hangosan sorolja a fogásokat, majd megáll, és azt mondja, hogy itt nagyon finom újházi tyúklevest készítenek, annál marad, és ha tetszik, Annának is ajánlja ugyanazt. Anna örül az ötletnek, úgysem gyakorlott a vendéglői szokásokban, beleegyezőn mondja: ugyanazt kéri.

Megjön a pincér, a férfi rendel, leves után bécsi-szeletet kérnek finom körítésekkel, és vegyes salátával, majd kávé és egy üveg Debrői hárslevelút, miután megkérdezte, szereti-e Anna az enyhén keserűdes borfajtákat.

Nemsokára hozza az ebédet a pincér, és jó étvágyat kívánva, távozik. A szépen megterített asztal mellett jóízűen fognak hozzá a leveshez. Igaza van ennek a férfinak, gondolja Anna, mert valóban nagyon ízletes a leves, sok finom hússal és házias csigatésztával, zöldséggel. Még a felénél se tart, és már szinte jóllakottnak érzi magát. Arra gondol, hogy a második fogást már nem is tudja megenni.

Azonban olyan kellemesen beszélgetnek, lassan élvezve a jó ízeket, hogy az idő gyorsan halad. Később, amikor a pincér megjelenik a tálcán gőzölgő második fogással, mégis hozzáfognak. A pincér poharakba tölti a csillogó italt, majd távozik. Lassan fogyasztják a gusztusosan tálalt ételt. Végül Annának is csak kevés burgonyakörítés marad a tányérján. Dénes fölemeli poharát, az asszony felé nyújtva, mélyen szemébe néz, úgy koccint vele. – Kedves egészségére Anna, és találkozásunk örömeire! – Anna is felé nyújtja poharat, mosolyogva mondja: köszönöm.

Amikor a habos, gőzölgő kávé elfogy, Anna órájára néz.

– Köszönöm a vendéglátást, a finom ebédet. Nekem sajnos, indulnom kell, talán elérem a következő vonatot, amivel még sötétedés előtt a lányomhoz érkezhetem.

– Megértem, természetesen elkísérem. – Együtt mennek a pályaudvarra. Dénes felviszi a csomagot a lassan befutó vonatra, elhelyezi, majd forró kézcsókkal búcsúzik el az asszonytól, aki zavarában körülnéz, hogy valaki nem figyeli-e, hiszen neki mindez, ami vele most történik, annyira új, szinte ismeretlennek tűnik. Olyan az egész, mintha nem is vele történnék, mintha mindezt csak filmen látná.

A férfi – Anna kezét még mindig tartva – a szemébe néz. – Köszönöm, hogy velem maradt, elfogadta a meghívásomat. Szeretném, ha visszafelé utazásakor is találkoznánk. – Tárcájából névjegykártyát húz elő, átadja az asszonynak. – Kérem, indulása előtt telefonon tájékoztasson, mikor várjam itt, az állomáson.

Anna pironkodva bár, de beleegyezik, és a vonatról le szálló férfit nézi az ablakból, barátságos mosollyal búcsút int felé.

Leül, szemközt a vonat menetirányában, aztán végiggondolja, mi minden történt ma vele. Ilyesmire még álmában sem gondolt. Vajon lesz-e folytatása, vagy csupán egy kellemes találkozásként marad meg benne a mai nap? Aztán előveszi kezításkájából a könyvet, amit magával hozott, és a vonat megérkezéséig elmerül a történetben. Néha kinéz az ablakon, merengve figyeli a vonat mellett elfutó alföldi síkságot, az állomásokat és azon tűnődik, milyen órák várnak rá a lányánál?

Csodálkozására, az állomáson Petra várja. Azt mondta, nem emlékszik biztosan, melyik vonattal fog érkezni, ezért a délihez, és ehhez is kijött, hogy segítsen neki a le szállásnál.

Autóbusszal mentek a lakásra. Csodák csodája, ott csend és látszólagos nyugalom fogadta őt. Anna elvált férje nincs otthon, a szülők pedig behúzódtak saját szobájukba, békén hagyva őket.

Az unokák nagy örömujjongással köszöntötték nagymamájukat, aki a bőröndből játékot és egyéb ajándékot varázsolt elő. Minden darabért sok pusztit kapott, és bájos arcukról igazi öröm sugárzott. Mintha itt is megváltozott volna valami. Lehet, hogy ma nemcsak őt érintette volna meg valami furcsa változás?

A találkozásról nem szólt a lányának, aki kicsit derültebb hangulatban hozzáfogott ahhoz, amiért arra kérte anyját, hogy jöjjön el őt meglátogatni, mivel fontos mondanivalót tart számára. Kényelmesen elhelyezkedtek és Petra egy nagy lélegzetvétel után elkezdte.

– Tudod, anyukám, végre kaptam állást. Vége annak, hogy hajnalonként az anyósomnak húzogassam ki a garázsból a nehéz furgonját, és megalázva fillérekért cselédkedjek neki. Visszahívtak az iskolához, ahol dolgoztam GYES előtt, mert hirtelen eltávozott a nyelvtanár, és eszükbe jutottam. Telefonon kértek, menjek be, és ha nincs jobb állásom, szeretnék, ha kisegíteném őket, s úgy néz ki, utána véglegesítenek. Ráadásul találkoztam azzal a kollégával, aki még fiatalasszonyként udvarolt volna nekem, de én akkor még fülig szerelmes voltam Mátéba, nem törődtem vele. Közben ő is megnősült, de egy éve elváltak, mivel a felesége megcsalta, és most a kislányával él saját lakásában. Már többször találkoztunk. – Miközben ezeket eluttogja anyjának, fölneéz rá könnyes szemével, arcán a megnyugvás mosolyával.

Anna szeretettel simogatja lánya arcát, magában arra gondol: lehetséges, előfordulhat velük ilyen, hogy egy nap alatt ennyi minden megváltozzon? Úgy látszik, lehetséges.

Petra elmélázva folytatta: – Jövő héten már átköltözöm Gáborkámmal és Zsanettel hozzá, és akkor a kollégám nyolc éves kislányával együtt öttagú családot alkotunk. Úgy érzem, vége a hosszú lidércálomnak, amiben az utóbbi évek alatt éltem. Anyukám, el sem tudom hinni, hogy Miklósnak háromszobás, erkélyes lakása van a belvárosban, ott élhettek Gáborkámmal és Zsanettel, ahol

téged is mindig szeretettel várunk mindnyájan, ha látogatóba jössz hozzánk.

Másnap Anna nyugodt szívvel búcsúzott szeretteitől. Indulás előtt telefonon tárcsázta a névjegyen látható számot, megbeszélték a találkozás idejét.

A fővárosba érve, Dénes is fölszállt a vonatra, egészen hazáig elkísérte Annát. Az út bizalmas beszélgetésben telt, mintha már régi ismerősök volnának. Családjukról, barátokról, a mindennapi munkáról, és mindenféléről szót ejtettek, nem fogytak ki a mondandókból. Anna megtudta, hogy Dénes is csalódott párjában, évekkal ezelőtt váltak el útjaik, azóta a munkába temetkezett. De hiányzik neki valaki, aki otthon várja őt, akivel megbeszélheti a gondjait. Hangsúlyozta, hogy nem háziasszonyt vár – lakását rendben tartja a bejárónő, hanem megértő társra vágyik, aki vele érez, akivel együtt járják életük további útját szeretetben, békességben.

Néhány találkozás után elhatározzák, hogy összeköltöznek. Most két helyen élnek: hét közben – amíg Dénes a munkahelyén tartózkodik – az ő kicsi pesti garzon lakásában elfoglalja magát, közben ismerkedik a fővárossal; hétvégenként pedig Anna kényelmes vidéki házában töltik majd az időt.

Úgy látszik, végre megtalálták egymást... Nem terveznek előre semmit, nem akarnak csalódást okozni maguknak, sem a másiknak. Jól megvannak egymás társaságában, és ez végre megnyugvást hoz mindkettőjüknek.

Az asszony, aki egész életében csak gürcölt, másokért dolgozott, aggódott és túllontúl sokat szenvedett, most végre pihen, kényelemben él. Budapesten fürdőkbe jár, és ismerkedik a várossal. Megnéznek egy-egy jó darabot valamelyik színházban, ha kedvük tartja. Nyugodt lehet

aggódó lelke, mivel körülötte sok év után, végre mindenki révbe ért.

Kedves keresztmamája örül, aki látja, hogy a lány, akit ő nevelt, akinek anyja volt anyja helyett is, és az ő kislányai végre megtalálták párjukat, ma már gondtalanul élnek, ha a két nagyobb lány távol is él az édesanyjától és a hazától.

Azonban minden évben nagy családi találkozást rendeznek: lehetőleg nyáron, amikor itthon találkoznak, vagy a távoli kontinensen, amikor a két, hazájától távol élő lány családja várja mindnyájukat, a kis hazájukból érkező szeretteiket.

Most, ebben az évben karácsonykor éppen az édesanyjuk vidéki kellemes házában jön össze a rokonság. Itt ünneplik meg Anna és Petra esküvőjét, és azt, hogy végre mindnyájan révbe értek.

❧ Vége ❧



A szerző

Megjegyzés: regényem témája kitalált történet, szereplőit magam alkottam. Aki mégis magára ismerne, az csak a véletlen műve lehet...